

LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL, NU RĂSTĂLMĂCIREA!

ACUZARE – AVERTIZARE – CLARIFICARE

Vom intra direct în subiect fără a mai face obișnuita introducere. În privința modului în care trebuie judecat și hotărât asupra subiectelor biblice – învățături și practici – pe care le vom prezenta aici, Dumnezeu a decis deja în Cuvântul Lui ceea ce este valabil. Cuvântul curat și veșnic al lui Dumnezeu scris pe paginile Scripturii ne va servi drept fundament, deoarece el va fi folosit în Ziua Judecății pentru pronunțarea finală a verdictului. La fel ca într-o curte de justiție, va trebui să formulăm acuzațiile și să dăm avertizarea înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.

Acuzația este îndreptată împotriva înșelătoriei spirituale continue. Așa cum vom vedea, omenirea este încă înșelată și mințită în Numele lui Dumnezeu și al religiei. Dacă ar fi posibil să ne schimbăm destinația după moarte, nimeni nu s-ar mai deranja să facă aceasta acuzație. Totuși, lucrurile decurg după cum este scris: *„Oamenilor le este dat să moară o singură dată după care vine judecata”* (Evrei 9:27).

Acuzația nu este lansată în necunoscut, ci ea se adresează în primul rând conducătorilor religioși de pe acest pământ. Privind lucrurile din perspectivă umană, am putea pleda pentru circumstanțe atenuante, întrucât toți am fost născuți în greșelile și înșelătoria moștenite. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nimeni nu se poate scuza pentru că El ne-a lăsat în Biblie principiile călăuzitoare. DOMNUL Isus spune: *„Eu am venit ca să fiu o lumină în lume pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. **Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu nu am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine îl osânde: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osânde în ziua de apoi.**”* (Ioan 12:48-48).

Toți cercetează Sfintele Scripturi și ajung la concluzii total diferite din cauza propriilor lor păreri. Nu este suficientă cercetarea și studierea Scripturilor. Toți oamenii bisericii fac acest lucru. Totul începe printr-o descoperire personală și o urmare reală a lui Isus Hristos. El este punctul central al descoperirii depline a lui Dumnezeu. În El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei (Coloseni 2:2-3). Este scris: „*Cercetați Scripturile căci socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. **Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!***” (Ioan 5:39,40).

Nimeni nu are voie să judece un subiect biblic din propriul său punct de vedere. Toți trebuie să ne supunem cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu. Judecătorul Suprem judecă astăzi și va judeca în Ziua de Apoi doar conform Cuvântului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie: „***Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.***” (Rom. 14:10). El accentuează aceasta o dată în plus în epistola trimisă bisericii din Corint: „*De aceea ne și silim să-I fim plăcuți...**Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.***” (2 Cor. 5:9-10). Judecata de Apoi ne este descrisă în Apocalipsa 20, începând cu versetul 11.

Prin această expunere le cerem celor care se referă la Dumnezeu să respecte ca veșnic valabile învățăturile biblice și modelele stabilite din vremea apostolilor. După învierea și până la înălțarea Lui, DOMNUL nostru a petrecut 40 de zile învățându-și ucenicii (Luca 24:50-51). DOMNUL înviat care li S-a arătat, le-a poruncit apostolilor Lui aleși să învețe Neamurile să păzească toate lucrurile pe care El li le-a poruncit (Mat. 28:20; Fapte 1:1-3). Toți slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu au lucrat după modelul fixat de apostolul Petru în ziua de Rusalii. Acest model va fi valabil până la sfârșit în privința învățăturilor și practicilor. Astfel, se va împlini cuvântul vorbit prin prorocul Isaia: „***Toți fiii tăi vor fi ucenici ai DOMNULUI, și mare va fi propășirea fiilor tăi.***” (Isa. 54:13). În Evanghelia lui Ioan, DOMNUL nostru se referă la acest text biblic, spunând: „*În proroci este scris: **Toți vor fi învățați de Dumnezeu.***’

Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” (Ioan 6:45).

Acuzația este direcționată împotriva tuturor celor care au schimbat, denaturat și falsificat Cuvântul original al lui Dumnezeu și învățăturile scrise în Biblie. Acum este timpul când omenirea trebuie să audă mesajul divin clar și adevărat în forma lui de la început. Este trist, dar adevărat că, predicatorii diferitelor denominații umblă pe căile lor proprii. Unii dintre ei vorbesc despre mântuire, fără ca ei înșiși să umble pe calea mântuirii, așa cum este ea arătată chiar la începutul Bisericii Noului Testament.

De-a lungul slujbei mele internaționale de peste 40 de ani, în care am vizitat mai mult de 130 de țări, am ajuns să cunosc aproape toate denominațiile și bisericile. Călătorind pretutindeni pe pământ, sunt „la zi” cu lucrurile care se desfășoară în lumea religioasă. Peste tot, duhul ecumenic dă la o parte duhul denominațiilor religioase și conduce lucrurile subtil spre „sistemul multicultural”, spre „comunitatea mondială” în care fiecare își găsește locul. Există, de exemplu, așa-numitul „Crez Apostolic” căruia i s-ar potrivi mai bine numele de „Crezul niceano-calcedonian”, apărut de-abia între anii 325 și 381 după Hristos, fiind acceptat mai mult sau mai puțin de către denominațiile creștine. În acest crez se poate citi: **„Cred în sfânta biserică catolică, în comuniunea sfinților...”**. Într-o biserică a Evangheliei depline, dintr-o țară din Orientul Îndepărtat, mi s-a prezentat o mărturisire de credință având 12 puncte. La punctul 9 se găsea pasajul menționat mai sus. Recent, am avut o experiență asemănătoare într-o capitală a unei țări din America Centrală, unde președintele bisericilor penticostale mi-a cerut să semnez declarația lor de credință înainte de a-mi rezerva o cameră la hotel. În acest fel, ușile bisericilor din toată țara s-ar fi deschis pentru a putea ține adunări. Citind doar primul paragraf, mi-am dat seama că nu pot semna cu inima împăcată acea declarație. Mulțumiri lui Dumnezeu care a schimbat atitudinea aceluia om și a deschis ușile!

În ultimele călătorii misionare am observat practica rugăciunilor încheiate cu formula *„în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”*. Un alt lucru ciudat pentru mine s-a petrecut în timpul

unui serviciu de închinare, când Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt le-a fost acordat pe rând un timp egal pentru a fi lăudați. Această practică se bazează pe credința conform căreia „toți cei trei” trebuie cinstiți și lăudați în mod egal. Uneori se poate auzi și următorul anunț: „Acum vom întâmpina cu aplauze puternice, în mod deosebit, persoana Duhului Sfânt: „Bună seara, Duhule Sfânt!”” Aceasta merge atât de departe încât se învecinează cu blasfemia. Ce știu aceste persoane despre modalitatea adevărată, apostolică de a te adresa lui Dumnezeu: **„*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl DOMNULUI nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.*”** (Efes.1:3)? O altă formulă folosită în mod obișnuit la încheierea rugăciunilor este următoarea: „Harul DOMNULUI Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi, cu toți!” Oricine citește epistolele lui Pavel va observa repede că el nu s-a gândit niciodată la formularea unui model care să fie folosit de fiecare dată. Sfârșitul fiecăreia dintre epistolele sale este diferit. În epistola adresată Bisericii din Roma, el a folosit două feluri diferite de a încheia: „*Dumnezeul păcii să fie cu voi cu toți! Amin.*” (15:33) și „*...a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.*” (16:27) În ultimul verset al Sfintei Scripturi, scrie: „*Harul DOMNULUI Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin.*” (vers.21) De ce trebuie ca cineva să introducă un astfel de sistem organizat, în loc să permită Duhului Sfânt să lucreze cum vrea de fiecare dată?

Experiențele de acest fel, cât și alte lucruri care nu sunt menționate aici, sunt motivele scrierii acestei expuneri. Intenționăm ca aceasta să fie o provocare și o avertizare. Câte lucruri dintre cele ce sunt scrise și citite în sfânta Scriptură sunt respectate? Ce au practicat în realitate apostolii, și ce presupun acum alții că ar fi făcut ei? Aceasta este întrebarea care necesită un răspuns și o clarificare. Ce este Cuvântul lui Dumnezeu și ce este răstălmăcire?

AȘA A ÎNCEPUT ÎNȘELĂCIUNEA

Primele ființe umane, în care ne regăsim cu toții, au căzut din cauza ascultării de dușman. Acesta i-a răsucit Evei Cuvântul și a pronunțat prima minciună pe pământ. Acest eveniment este general cunoscut. Noi toți am experimentat același lucru și nu am rămas în picioare în ceasul încercării noastre. Toți am venit în lume prin nașterea firească, așa cum s-a întâmplat la căderea în păcat. Astfel, moartea a venit peste fiecare din noi. Chiar și după ce lucrarea de mântuire a fost realizată, dușmanul a sucit Cuvântul lui Dumnezeu celor lesne crezători, prezentându-le propriile minciuni religioase. Biserica originală a rămas doar o scurtă perioadă de timp în învățăturile curate și dumnezeiești. Mărturisirea: „*Un singur Domn, o singură credință, un singur botez.*” (Efes.4:5), a fost înlăturată de către falsificatori. Apostolul Pavel a avut în mod deosebit de-a face cu învățători mincinoși care prezentau învățături greșite provenind de la dușman. El a prevestit ridicarea unor oameni care vor învăța lucruri greșite. Aceste lucruri au avut loc, deși Pavel vestise întreg planul lui Dumnezeu și așezase bătrâni în Biserică sub călăuzirea Duhului Sfânt (Fapte 20:24-32). El și ceilalți apostoli au avertizat asupra acelor care vor cauza dezbinări prin îndepărtarea de adevăratele învățături.

Toate acestea ne duc înapoi până în grădina Eden, unde au și început. DOMNUL Dumnezeu a vorbit și a avertizat în mod clar: „*dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit*” (Geneza 2:17). Dumnezeu împlinește întotdeauna ceea ce spune. Dușmanul răsuțește și schimbă lucrurile, le pune la îndoială și spune: „*Oare a zis Dumnezeu...?*” și „*Hotărât că nu veți muri...vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul*” (Geneza 3:1-7). Dar, în urma căderii, ei s-au văzut goi și despărțiți de Dumnezeu. Frunza de smochin nu era suficientă pentru a le acoperi rușinea, după cum nimănui nu-i folosește astăzi să încerce să acopere rușinea decăderii bisericii cu frunza de smochin a religiei.

Dușmanul se înfățișează întotdeauna foarte evlavios, precum un înger de lumină (2 Cor.11) și îndrăznește să spună: „*Este scris!*”

Atât lucrurile bune, cât și cele rele, vin prin inspirație. Inspirația adevărată și originală provine de la Duhul Sfânt și se dovedește întotdeauna corectă, pentru că: „*Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt*” (2 Petru 1:20-21).

Prin Scripturi suntem direct avertizați despre lucrurile care vor veni: „*Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se lipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor*” (1 Tim.4:1). „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.*” (2 Tim. 4:3-4). „*În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică*” (2 Petru 2:1).

Toți predicatorii trebuie întrebați, dacă vestesc un oarecare „*mesaj creștin*” sau Mesajul original al lui Hristos. Oricine, fie că se exprimă prin predică sau în scris, trebuie să se verifice personal și, de asemenea, să reziste verificării. Învățăturile adevărate arată că inspirația provine din sursa adevărată, în timp ce învățăturile false arată că inspirația vine din sursa greșită. Nu este suficient să fii sincer în gândurile tale. Noi trebuie să găsim locul unde ne așează Scriptura, deoarece: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire*” (2 Tim. 3.16). Tradițiile religioase, învelite în texte biblice, al căror înțeles este aplicat în mod greșit, nu pot rezista înaintea lui Dumnezeu. De multe ori, în urma unei cercetări amănunțite nu rămâne decât o frumoasă cochilie religioasă. Noi trebuie să înțelegem că există o diferență imensă între adevăratul Cuvânt original, în care există viață, și multele răstălmăciri ale acestuia, care produc moartea.

Apostolul Pavel a dorit să înfățișeze Biserica Mireasă înaintea lui Hristos, Mirele ceresc, ca pe o fecioară curată, neatinsă, care să nu fi comis curvie spirituală. El scoate în evidență exemplul cu Eva

înșelată de șarpe, și-și exprimă îngrijorarea cu privire la credincioșii ușuratici, care sunt receptivi la predicarea unui alt Isus, a unei alte evanghelii și la lucrarea unui alt duh (2 Cor. 11). Dar cine recunoaște astăzi, că noi toți, mai mult sau mai puțin, am fost născuți în mijlocul unei creștinătăți înșelate? Provocarea și acuzația trebuie adresate și acelor care fără să-și dea seama rămân în învățături greșite. Ignoranța spirituală nu ne scutește de judecată. Cei care predică neintenționat o evanghelie falsificată, pot fi comparați cu cei ce fac plăți cu bancnote falsificate. Dacă acea persoană este prinsă, ea trebuie să suporte consecințele, chiar dacă nu a fost personal implicată în falsificare.

În general, credincioșii nu sunt precauți și, de aceea cad repede în capcana dușmanului, crezând lucrurile transmise de către conducătorii religioși. Eva nu se aștepta la un deznodământ tragic atunci când șarpele i-a citat greșit Cuvântul lui Dumnezeu prin minciuna lui otrăvitoare. Nici noi nu am putut recunoaște acest lucru decât în urma nașterii din nou și a iluminării noastre. Dușmanul a început să argumenteze „*Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?*” El a rămas la subiect, dar nu și la adevărul original al Cuvântului ieșit din gura lui Dumnezeu. Din această procedură rezultă până astăzi marea înșelăciune în întreaga lume religioasă. Satan nu are propriul său cuvânt. Și acesta este lucrul pe care mulți oameni nu îl înțeleg. Mereu și mereu, el îi implică pe oameni în certurile religioase dintre denominații. Cu o eleganță deosebită, el ia ceea ce învață Cuvântul, apoi îl deformează și îi răstoarnă sensul. El „tratează” subiecte biblice referitoare la Dumnezeu, la botez, la Cina DOMNULUI, dar le prezintă nebiblic omenirii și-i face pe oameni să le creadă. El se apropie de noi cu „*este scris*”, așa cum a făcut în Matei 4. În acele zile el s-a folosit de Scriptură, dar a scos versetele din context. În aceasta a constatat de fapt ispitirea. Metoda lui de lucru este aceeași și astăzi, fără ca aceasta să fie observată de conducătorii religioși, pentru că ei întotdeauna au impresia că Satan ar fi în cu totul altă parte. Unora, el le va recita textul din Matei 28:19, altora, Ioan 20:23, dar nu va arăta spre textul din Fapte 2:38. El întotdeauna scoate din context ceea ce „*este scris*”. El va pune un verset biblic în opoziție cu

altul. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu va așeza întotdeauna un verset biblic după celălalt, stabilind armonia între ele.

Satan nu-L tăgăduiește nici pe Dumnezeu, dar nici Cuvântul Său. Zi și noapte el se ocupă de oameni, îndeosebi de cei din școlile biblice, din seminariile teologice și de conducătorii religioși, cu scopul de a-i îndotrina cu felul lui de a vedea lucrurile. Căderea în păcat din grădina Eden a fost completă atunci când a atins trupul natural al omului ca urmare a seducției. Aceasta este cauza pentru care lumea suferă până în ziua de astăzi. Prin neascultare, în biserică are loc lepădarea de credința în SINGURUL Dumnezeu adevărat și în Cuvântul Său. Din aceasta decurg toate devierile de la Cuvânt și lucrurile din cauza cărora Biserica suferă până acum.

La primul conciliu de la Niceea (anul 325 d. Hristos) s-au strâns 250 de reprezentanți ai diverselor grupări creștine pentru a discuta subiecte biblice, în special cele privitoare la Hristos și Dumnezeire. Trebuie să ne fie permis să întrebăm: de ce prorocii și apostolii nu au discutat niciodată aceste subiecte?

Cum a mai plâns Cerul întreg, și cum s-a mai bucurat tot iadul, atunci când dumnezeul acestei lumi a reușit să scoată Cuvântul lui Dumnezeu din ordinea divină și să îl înlocuiască cu doctrine omenești, formulate de aceia care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu în mod personal! Părinții bisericii erau evident dominați de gândirea filozofică greacă și păgână. Nici unul dintre ei nu cunoștea limbile aramaică și ebraică pentru a verifica textele originale. Este evident că nici unul din ei nu cunoștea caracterul Vechiului Testament în legătură cu planul de mântuire și nici unul nu îl cunoștea pe Dumnezeul lui Israel. Toți au acceptat Creștinismul ca o religie, dar nu au avut nici o experiență cu Hristos ca Mântuitor și Domn. Nici unul dintre ei nu a putut vorbi despre o însărcinare divină. La citirea istoriei bisericii, vedem că toți așa-zișii „*părinți ai bisericii*” i-au urât pe evrei, făcând declarații urâte împotriva lor. Ignațiu din Antiohia a fost cel care a dat tonul împrăstierii acestei seminte a răului. Exemplul lui a fost urmat de Iustinian, Hipolit, Ciprian, Grigorie de Nisa, Origen, Augustin, cât și de Tertulian și Atanasie, până la Crisostom și Ieronim. Începând cu anul 441 după Hristos, papa Leon

cel Mare, considerat de protestanți ca fiind primul papă, a început să-și exercite puterea, ridicându-se deasupra tuturor celorlalți episcopi. Prin influența conducătorilor bisericii nu au avut loc decât aruncare de blesteme, acuzații groaznice și expulzări ale evreilor. Prima influență concretă a părinților bisericii, așa cum aveau să fie numiți mai târziu, a devenit evidentă în anul 321 d. Hristos, când Constantin a decretat obligativitatea păzirii de către evrei, a duminicii, în timp ce ținerea Sabatului le-a fost interzisă. Multe din sinagogile lor le-au fost luate și folosite ca biserici. Prin intermediul acestor sărbătoriți părinți ai bisericii, Satan a răstălmăcit pasaje ale Noului Testament și le-a folosit pentru a-i declara pe evrei „*lepădați*”, „*ucigașii lui Hristos*” și pentru a-i blestema. Oricine blestemă Israelul, va fi blestemat de Dumnezeu (Numeri 24:9). La 28 februarie 380, împăratul Teodosiu (347-395) a declarat „*Credința trinitară*” religie de stat. Conciliul de la Constantinopol a confirmat această decizie în luna mai 381. Astfel, toți cetățenii imperiului erau obligați să accepte această religie. Numai în cele șapte cruciade desfășurate pe o perioadă de timp de mai puțin de 200 de ani, între 1095 și 1291, 22 de milioane de oameni au murit ca martiri prin mâna bisericii statale. „*Deus lo vult*”, adică „*Dumnezeu o vrea*”, a fost chemarea la masacru folosită de Gottfried de Bouillon. Papa Urban al-II-lea a ordonat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh începerea primei cruciade. El a trimis 35000 de soldați pentru a cucerii Țara Sfântă. Cu un crucifix într-o mână și cu sabia în cealaltă, cruciații au comis nenumărate crime. Dâra de sânge coboară până în timpul Evului Mediu, în care se estimează că au murit ca martiri 50-60 de milioane de oameni, uciși de „*Biserica trinitară*”, devenită putere statală în Sfântul Imperiu Roman, începând din secolul IX.

Această biserică este răspunzătoare de fiecare persecuție a evreilor din timpul epocii creștine. Mulți autori au încercat să stabilească cine este adevăratul vinovat pentru asasinarea celor 6 milioane de evrei în timpul Holocaustului. În timpul celor câtorva sute de ani de domnie protestanto-prusacă, nu s-a înregistrat nici o persecuție împotriva evreilor. Oricine a citit cărțile scrise de Daniel Goldhagen și de alți autori, știe că toate suspiciunile planează asupra

Bisericii Romane. Sămânța antievreiască semănată de către părinții bisericii încă din secolul IV, a răsărit continuu de-a lungul vremii, dând lăstari până și în Martin Luther, în protestantism, în biserica ortodoxă și în toate celelalte biserici creștine organizate. Sângele acelor martiri evrei nevinovați strigă după răzbunare (Apoc. 6:9-11).

Istoria confirmă faptul că războaiele au avut frecvent o motivație politică. Persecuțiile, însă, au avut întotdeauna o motivație religioasă. Toate arderile pe rug, (de care nu erau cruțați nici copiii, nici bătrânii), „*sfânta Inchiziție*”, (mai ales cea spaniolă), toată seria martirajelor, pot fi puse pe seama „*Bisericii Trinitare Statale*” a Romei și a reprezentanților ei. În timpul „*Epocii Întunecate*”, exercitarea puterii absolute de către biserica Romei a suprimat drepturile omului, libertatea gândirii, a religiei, a credinței, libertatea de exprimare sau de scriere. Se apreciază că arderea pe rug a așa numitelor Vrăjitoare, începând cu anul 1430, a costat 60 000 de vieți. În Franța, în noaptea Sf. Bartolomeu, 23 spre 24 august 1572, a fost masacrat un număr de 20 până la 30 de mii de protestanți hughenoti. Biblia, singura carte a adevărului care nu poate fi cenzurată, nu a pus niciodată martirii pe seama unei națiuni. Nimeni nu poate spune: „*Poporul spaniol este răspunzător pentru Inchiziție.*” De asemenea, nu se poate spune: „*Națiunea franceză este vinovată de uciderea hughenotilor.*” Cu siguranță nu se poate afirma: „*Vina Holocaustului aparține poporului german.*” Nu se poate spune: „*Austriecii sunt parțial vinovați pentru că Hitler era austriac, iar Eichmann era un austro-german.*” Sfânta Scriptură afirmă simplu și răspicat de multe ori, indicând direct biserica Romei ca răspunzătoare pentru sângele martirilor: „*Babilonul cel mare...îmbătută de sângele sfinților*” (Apoc.17:5-6). „*...pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ.*” (Apoc.18:24).

Vechiul Testament a fost în totalitate disprețuit de către conducătorii bisericii, iar Noul Testament a fost înțeles greșit. Trebuie doar să avem în vedere că, scriitorii Noului Testament au acordat o așa mare importanță Vechiului Testament, încât au făcut trimitere la el folosind 845 de citate din acesta. Legătura dintre evrei și Neamuri,

cât și cea dintre Lege și Har, este arătată într-o ordine divină, conform planului de mântuire. Conform caracterizării date de Sfânta Scriptură, participanții la diferitele concilii, nu au fost decât niște conducători orbi ai celor orbi. Aceștia, dar și cei care calcă pe urmele lor, trebuie să se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Cea mai mare parte a creștinătății de astăzi crede încă în dogma trinitară falsă și pătată de sânge, inventată ca o armă împotriva evreilor considerați „*lepădați*”. O, DOAMNE, ai milă!

Nu era nevoie să fie reformulat nici măcar un singur punct de credință sau vreo învățătură. Deja fusese scris Noul Testament, care conținea adevărata credință profetico-apostolică. Aceste învățături sunt și rămân liniile călăuzitoare valabile.

Biserica Noului Testament a fost zidită pe temelia solidă a apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos (Efes. 2:20). Pavel, ca un meșter-zidar iscusit, trimis de DOMNUL, a pus temelia. Întrebarea este: cum zidesc alții deasupra (1Cor. 3:10-15)? Conform 1Tim. 3:15, adevărații credincioși sunt „***casa lui Dumnezeu, stâlpul și temelia adevărului.***” Ei nu sunt o clădire religioasă construită din minciuni. În tot Vechiul și Noul Testament nu există nici un loc în care să se fi purtat vreo discuție despre Dumnezeu și felul Lui de descoperire. Slujitorii lui Dumnezeu L-au cunoscut pe DOMNUL în mod personal și nu s-au poticnit în nici una din descoperirile Lui. Nici un om al lui Dumnezeu nu s-a gândit vreodată să-L împartă pe Singurul Dumnezeu în mai multe persoane din cauza multitudinii manifestărilor Lui. În toate cele 66 de cărți ale Bibliei, Dumnezeu ne este prezentat ca Unul Singur.

Suntem nevoiți să întrebăm cu toată sinceritatea: cu ce drept este apărât crezul dogmatic al bisericii Romei de către toți învățătorii Bibliei, profesorii de teologie, predicatorii, evangheliștii și de către toate bisericile protestante venite la viață prin Reformă? Oare nu înlocuiesc ei prin aceasta, dreptul lui Dumnezeu, cu dreptul bisericii? Ce are a face un adevărat trimis, împuternicit al lui Hristos – fie el apostol, proroc, evanghelist sau păstor – cu mărturisirile de credință apărute în diferite concilii cu sute de ani mai târziu? Cu ce drept se atribuie denumirea de „*Crez apostolic*” acestei mărturisiri de

credință? Mărturisirea de credință și învățătura apostolilor sunt de găsit numai în cartea Faptelor Apostolilor și în epistolele apostolilor din Noul Testament. Toate celelalte afirmații sunt falsificări apărute prin răstălmăcirea unor pasaje biblice înțelese greșit. Dușmanul a început să răsucescă și să modifice Cuvântul original al lui Dumnezeu încă din perioada timpurie a creștinismului. El nu a încetat niciodată să facă acest lucru. Întreaga lume religioasă este orbită și condusă greșit, fără să știe. Ea va rătăci până în momentul primirii descoperirii de la Dumnezeu. Deși, decorate cu o mulțime de texte biblice, învățăturile protestante rămân nebiblice și sunt acceptate chiar și de bisericile Evangheliei depline, învelite fiind în mantaua babiloniană. Înțelesul original al Cuvântului a fost înlocuit cu răstălmăciri, pierzându-și puterea pentru ei.

CERCETAȚI TOATE LUCRURILE

Ceea ce urmează acum va fi pentru multe persoane o surpriză șocantă: în Biblie nu există nici măcar o singură lucrare efectuată în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Sperăm ca această importantă constatare să aibă un efect pozitiv asupra celor ce se află în tradiții nebiblice.

Adevărații copii ai lui Dumnezeu, la care această calitate nu este doar o pretenție, ci care sunt cu adevărat credincioși Scripturii, nu sunt interesați de ceea ce au spus Atanasie, Augustin, Tertulian, Ieronim sau alții, ci sunt dornici să cunoască și să creadă ceea ce au spus Petru, Ioan, Iacov sau Pavel și ceea ce ei ne-au lăsat în Cuvântul scris ca Așa vorbește DOMNUL! Tot ceea ce Dumnezeu a vorbit prin slujitorii Săi – care au vorbit în Numele Lui sub inspirația Duhului Sfânt – este scris exclusiv în Biblie, nu în vreun catehism, nici în vreo carte de învățături bisericești, nici în „Didahii”, care poartă nejustificat numele de „Învățătura celor 12 apostoli”, nici în Talmud și nici în Coran. Există un singur Absolut: Sfânta Scriptură.

Tuturor celor ce se tem cu adevărat de Dumnezeu și iau lucrurile în serios, trebuie să le fie spus că în creștinismul original, nici o rugăciune nu a început și nici nu a fost încheiată prin rostirea

formulei trinitare. În zilele Bibliei, nici un botez, nici o vindecare, nici o binecuvântare – absolut nimic nu a fost făcut prin repetarea formulei: „*În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*” Această practică este pur și simplu luată drept bună de către toți, doar pentru că este o tradiție a bisericii.

Astăzi vrem să îi încurajăm pe toți să citească Sfânta Scriptură așa cum este scrisă și să o cerceteze pentru a se convinge de modul cum arată lucrurile în realitate. Oricine a studiat istoria internațională a bisericii în legătură cu aceste importante subiecte biblice, a ajuns la cunoștința că, până la sfârșitul celui de-al doilea secol creștin, toate lucrurile au fost executate în conformitate cu modelul apostolic, în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Martorii lui Isus Hristos ne arată acest lucru în Sfânta Scriptură într-un mod extrem de convingător. Luând decizia de a scrie aceste lucruri, eu trebuie să stau pe temelia apostolilor și a prorocilor. Nu am altă alternativă. Așa să mă ajute Dumnezeu!

Următoarele întrebări nu sunt adresate cu intenția de a jigni pe cineva, ci doar pentru o autoexaminare. Fiecare cititor ar trebui să simtă tonul iubitor, dar și seriozitatea care este absolut necesară pentru a ne lăsa îndemnați să ne cercetăm adânc și să ne îndreptăm.

DE CE? DE CE?

De ce termenul „*Trinitate*” nu este scris niciodată în Biblie?

De ce nu se găsește niciodată în Biblie termenul „*Dumnezeul triunic*”?

De ce nu vorbește Biblia niciodată despre un Dumnezeu care se constituie din trei persoane?

De ce nu s-a rugat nimeni în tot Vechiul Testament unui „*Tată ceresc*”?

De ce nu se găsește niciodată în Biblie, termenul „*Dumnezeu Fiul*”, ci „*Fiul lui Dumnezeu*”?

De ce nu este făcută în Scriptură nici o mențiune despre „*Dumnezeu Duhul Sfânt*”, ci doar despre „*Duhul lui Dumnezeu*”? Cu

siguranță că aceasta se datorește faptului că Dumnezeu este punctul de referință! Este Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, sau nu?

De ce combinația de cuvinte „DOMNUL Dumnezeu” – „Elohim YaHWeH”, care apare de peste 6000 de ori în Vechiul Testament, nu este menționată niciodată în Noul Testament începând cu Matei până la epistola lui Iuda, cu excepția citatului din Vechiul Testament (Luca 1:32) și a celor din cartea profetică a Apocalipsei? În Vechiul Testament, DOMNUL este Dumnezeu. În Noul Testament, citim: „Și Dumnezeu care a înviat pe DOMNUL, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”(1 Cor. 6:14).

De ce găsim în epistolele apostolilor că „Dumnezeu” este Tatăl, iar despre „DOMNUL” se accentuează că este Fiul? Negreșit din cauza faptului că Dumnezeu a devenit Tatăl nostru prin Isus Hristos, DOMNUL nostru.

De ce se spune în legătură cu nașterea Fiului „Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele Veșnicilor...” (Isa. 9:6), dar niciodată nu scrie „Fiul Veșnicilor”?

De ce nu găsim în Biblie, de-a lungul perioadei Vechiului Testament, nici un loc în care Tatăl să fi vorbit cu Fiul? Desigur, aceasta se datorește faptului că, Dumnezeu încă nu Se descoperise ca Tată în Fiul.

De ce nu vorbește Scriptura niciodată despre un Fiu pe care Dumnezeu ca Tată să-L fi născut în veșnicie? Pentru că un astfel de lucru nu s-a petrecut! Nașterea Fiului a fost anunțată în întreg Vechiul Testament, dar a avut loc doar la începutul Noului Testament. Acesta este adevărul biblic și divin. De aceea nu există vreun loc în Scriptură care să vorbească despre preexistența Fiului.

De ce am fost învățați să ne rugăm astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău...”? Noi ne rugăm Tatălui ceresc, dar niciodată nu ne rugăm „Fiului ceresc”. Neîndoielnic, pentru că nu există un „Fiu ceresc”!

De ce a jurat DOMNUL Dumnezeu, numai pe Sine Însuși „...pe Mine Însuși jur, zice DOMNUL...” (Geneza 22:16; Psalmul 89:35; Amos 6:8; Evrei 6:13 ș.a.)? Pentru că nu mai erau alte persoane divine lângă El.

Unde este scris în Biblie că „*Tatăl este veșnic, Fiul este veșnic, Duhul Sfânt este veșnic*”? Nicăieri, desigur! Cum ar putea să fie scris în Cuvântul adevărului ceva neadevărat? Este absolut imposibil!

De ce nu găsim nici o singură dată în Biblie formularea: „*Slavă lui Dumnezeu Tatăl, lui Dumnezeu Fiul și lui Dumnezeu Duhul Sfânt*”? Aici nu putem spune „*Amin!*”, pentru că „*Amin!*” înseamnă „*Așa să fie!*”, dar **NU ESTE AȘA!**

De ce nu întâlnim în Biblie termenul „*Tatăl creator*”? Ce legătură are Tatăl cu creația și ce legătură are Creatorul cu nașterea de fii și fiice? În raport cu creația, Dumnezeu este Creatorul, iar în relația cu fiii și fiicele Lui, El este Tatăl.

De ce nici un proroc din Vechiul Testament și nici un apostol din Noul Testament nu au văzut o pluralitate de persoane în Dumnezeu în textul din Geneza 1:26-28 „*Să facem om după chipul Nostru...*”? Pentru că ei se aflau sub directa călăuzire a Duhului Sfânt.

De ce nici unul dintre apostoli nu a înțeles greșit trimiterea dată în Matei 28 și apoi să repete orbește textul, ci l-a înțeles cu claritate și a efectuat botezul direct în Numele de legământ nou-testamentar în care Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt? Pentru că lor le-a fost descoperit Numele în care ei urmau să boteze. Prin urmare, credincioșii din perioada creștinismului primar, până la sfârșitul celui de-al doilea secol, au fost botezați corect în Numele DOMNULUI Isus Hristos. (Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Rom. 6:3; ș.a.) Ei au botezat în acord cu Marea Trinitate, și nici măcar o dată în formula trinitară.

Ceea ce i-ar putea surprinde pe cititori este și faptul că, această formulă trinitară este folosită pentru tot felul de lucruri din creștinismul falsificat. Ea este folosită pentru prezicerea viitorului, pentru ghicitul în palmă, pentru ca mediumul să facă mesele să plutească în aer în timpul ședințelor de spiritism, pentru tot felul de vrăjitorii, practici magice și ocultism, chiar și atunci când se depune un jurământ la intrarea într-un ordin religios. Jurământul de credință

din lojele francmasonice trebuie depus de fiecare, chiar și de evrei, „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.”

Nimănui nu îi este permis să treacă cu vederea faptul că în zilele Bibliei nici o rugăciune și nici o altă lucrare nu au avut loc în formula trinitară! „**Cercetați toate lucrurile!**” este o poruncă adresată nouă, tuturor și trebuie aplicată de toți creștinii în ceea ce privește practicile care nu sunt conform Scripturii! Ce trebuie să fie valabil, Cuvântul lui Dumnezeu sau tradiția bisericii? Cine are dreptate, Biblia sau argumentațiile?

La vederea tuturor modificărilor, răstălmăcirilor și falsificărilor, trebuie să întrebăm: cum se explică faptul că predicatorii, evangheliștii și învățătorii Bibliei, care poartă în gură Cuvântul lui Dumnezeu, dau mai departe și apără orbește și cu mult entuziasm tradiții și învățături nebiblice?!

Din fericire, toți cititorii care au văzut cum aceste devieri de la Cuvântul lui Dumnezeu au fost scoase la lumină, vor avea marea șansă de a lua decizia corectă comparând toate lucrurile cu originalul. Nu există o altă cale: fiecare om și fiecare lucrare vor trebui să reziste acum înaintea judecății lui Dumnezeu. Avertizarea trebuie să răsună acum. Nu putem aștepta până este prea târziu.

Toate întrebările prezentate mai sus trebuie să fie puncte de reflecție în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Aici nu există loc pentru nici un fel de argumente! Destul i-a înșelat dușmanul pe credincioși prin argumente! Acum rămâne doar întrebarea cea mai importantă: care este adevărul despre trinitate? **Adevărul este că ea nu a existat nici în veșnicie, nici în decursul timpului și nu va exista în veșnicie!**

Cu toată sinceritatea mai trebuie să întrebăm: de ce nu vorbește Biblia despre învățătura *Jesus Only*? Pentru că nu este conform Scripturii. Cum ar putea Fiul născut, să fie propriul Său Tată? Cum a putut El să se roage lui Însuși? Vocea din ceruri a spus: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea!*” (Mat. 3:17; 17:5). Doar cine Îl mărturisește pe Isus Hristos ca Singurul Fiul născut, are viața veșnică (Ioan 3:36). „**Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus**

Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Pe cât de hulitoare este învățătura trinitară, pe atât de greșită este și învățătura *Jesus Only*. Cuvântul lui Dumnezeu, în care se găsește mărturia adevărată și multitudinea manifestărilor Lui, rămâne valabil pentru totdeauna. În Noul Testament, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine, ca Tată în ceruri – deasupra noastră, în Fiul pe pământ – cu noi, iar prin Duhul Sfânt, în noi. Aceasta este taina de necuprins și de neexplicat a lui Dumnezeu, despre care apostolul Pavel scrie: *„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei..., Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”* (1 Tim. 3:16). Atunci când Dumnezeu Își aduce planul Său la desăvârșire în toți fiii și fiicele Lui, așa cum a fost hotărât înaintea întemeierii lumii, descoperirea în Fiul se va întoarce în Dumnezeu, de unde a ieșit. Atunci se va împlini cuvântul din 1 Corinteni 15:28: ***„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.”*** O, ce taină măreață și adâncă: Dumnezeu în Hristos, Hristos în noi – nădejdea slavei!

La începutul Noului Testament s-au împlinit toate făgăduințele date în Vechiul Testament în legătură cu nașterea Fiului, de la Geneza 3:15, până la Maleahi 3:1. Sau are cineva de gând să spună că nu este așa?!

S-a împlinit 2 Samuel 7:14: *„Eu îi voi fi Tată și El îmi va fi fiu”* (Evrei 1:5a).

S-a împlinit Psalmul 2:7: *„...Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut”* (Evrei 1:5b).

De asemenea, s-a împlinit Psalmul 22:9-10: *„Da, tu m-ai scos din pântecele mamei...din pântecele mamei ai fost Dumnezeul meu.”*

S-a împlinit și Psalmul 89:26-27: *„El îmi va zice: ,TU ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!’, iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.”*

Isaia 7:14 s-a împlinit: *„De aceea, DOMNUL Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel”*. Apoi a fost adusă vestea nașterii Lui:

„*Ea va naște un Fiu, și-i vei pune Numele ISUS...*” (Mat.1:21; Luca 1:31). „*...astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, **care este Hristos, DOMNUL***”(Luca 2:11). Mica 5:1-2 s-a împlinit, iar Mântuitorul S-a născut în Betleem (Mat. 2:1).

Însumate, la prima venire a lui Hristos s-au împlinit 109 profeții biblice. Dar, cărturarii care învățau Cuvântul lui Dumnezeu nu le-au văzut deloc. Ei au rămas în propriile lor răstălmăciri și așteptări. Pe de altă parte, ei așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia și alimentau poporul cu această nădejde, dar nu L-au recunoscut atunci când a venit. De fapt, El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit (Ioan 1). Învățătorii acelor zile L-au contrazis de fiecare dată când se ivea prilejul. Toate jertfele lor, toți psalmii care erau cântați, toate slujbele religioase erau făcute degeaba. Este posibil ca această situație să se repete cu majoritatea credincioșilor, la cea de-a doua venire a lui Hristos? După cum arată lucrurile, se pare că așa este.

DOMNUL Însuși ne conduce spre descoperirea fără de care absolut nimeni, oricine ar fi acela – și Dumnezeu nu caută la fața omului – nu poate înțelege această mare taină a lui Dumnezeu în Hristos. De aceea, este scris: „*Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere*” (Mat. 11:27). Așa cum a făcut atunci, la fel vrea El să se descopere astăzi alor Săi: „*Apoi S-a întors spre ucenici, și le-a spus de o parte: ,**Ferice de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi***” (Luca 10:23). Nici un fel de studiu nu este suficient. Este nevoie de descoperire pentru a cunoaște taina lui Dumnezeu în Hristos și pentru a înțelege toate tainele Împărăției lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a socotit ca o pierdere tot ceea ce a învățat înainte de a-L cunoaște pe DOMNUL (Filipeni 3). Dorința lui a fost de a-L cunoaște pe Hristos în puterea învierii Lui, așa cum a scris în același capitol. După punerea în slujbă și după primirea acestei descoperiri divine, el a putut scrie: „*Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos*” (Efes. 3:4).

Toți slujitorii adevărați pe care Dumnezeu i-a chemat la slujbă, trebuie să experimenteze același lucru. Fără supărare, dar chiar termenul „*a studia teologia*” – ceea ce înseamnă „*a-L studia pe Dumnezeu*” – este cu siguranță exagerat. Cum am putea să-L studiem pe Dumnezeu?! De la început, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine alor Săi. Astăzi, El vrea să ni Se descopere fiecăruia dintre noi.

CE ESTE CU ADEVĂRAT SFÂNT?

Ca misionar care a vizitat toate continentele timp de peste 40 de ani, lună de lună, fără întrerupere, cunosc faptul că oamenii din toate religiile și culturile privesc multe lucruri ca sfinte. Pentru unii există o „*vacă sfântă*”, pentru alții „*muntele sfânt*”, „*apă sfântă*”, „*templu sfânt*”, „*loc sfânt de pelerinaj*” sau „*proroc sfânt*”, „*tradiție sfântă*” și multe alte lucruri. Dar ce au toate aceste lucruri în comun cu Dumnezeu? Absolut nimic, bineînțeles! Pentru credincioșii biblici, numai Dumnezeu și ceea ce vine de la El este sfânt. Sfinți sunt și cei pe care El i-a sfințit prin Cuvântul adevărului, după cum este scris: „*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*” (Lev. 11:44; 19:2; 1 Petru 1:16). Sfințirea nu este posibilă prin voia oamenilor, căci este scris: „***Prin această ,voie’ am fost sfințiți noi, și anume, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna***” (Evrei 10:10). Mântuitorul S-a rugat astfel pentru ai Săi: „*Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul!*” (Ioan 17:17). În rugăciunea Sa de mijlocire, El vorbește despre ucenici: „***Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei ca și ei să fie sfințiți prin adevăr***” (Ioan 17:19). Mai este scris: „*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe DOMNUL!*” (Evrei 12:14). Sfințirea proprie, obținută prin fapte bune, este o autoînșelare.

Lucrurile din bisericile creștine sunt considerate „*de neatins*”. În mod deosebit, bisericile consideră sfinte credința, învățăturile și tradiția lor. Din această cauză, toți își apără precum lumina ochilor învățăturile considerate sfinte, luptându-se să le păstreze curate. Oricine se atinge de mărturisirea lor de credință privită ca adevărată, poate repede deveni pentru ei un copil al morții. Jan Hus a trăit

aceasta atunci când a fost ars pe rug, la 6 iulie 1415, în Konstanz/Germania, în răsetele participanților la conciliu. Aceeași moarte a suferit-o și Michel Servet, fiind executat în public în 1553 la Geneva/Elveția, pentru că a respins învățătura trinitară. Adevărații slujitori ai DOMNULUI nu au folosit decât armătura lui Dumnezeu, descrisă în Efeseni 6 și Sabia Duhului – Cuvântul lui Dumnezeu. Nici un slujitor al DOMNULUI nu a folosit vreodată puterea lumească, ci a propovăduit întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, lăsând-l să lucreze prin acțiunea lui Dumnezeu. Doar ceea ce vine de la Dumnezeu, ne conduce înapoi la El. Numai ceea ce este scris în Scriptură poartă amprenta lui Dumnezeu.

Satan, dumnezeul acestei lumi, a reușit să semene confuzie în mințile celor care poartă responsabilitatea în sfera religioasă și în cea politică. Satan le-a dat lor împărățiile acestei lumi pentru că Hristos, Mântuitorul nostru le-a refuzat când el i le-a oferit (Mat. 4:1-11). Astfel, el și-a putut exercita prin ei domnia peste acest pământ. După întemeierea bisericii de stat, mântuirea era hotărâtă de către o instituție și de către funcționarii ei, și nu de credința personală în Isus Hristos, singurul în care există mântuire. Această practică se regăsește mai mult sau mai puțin în fiecare denominație, nu doar în bisericile statale, așa cum funcționează ele în țările europene. Ele promit mântuirea membrilor lor conform propriilor lor căi. În acest caz, biserica catolică este sinceră, întrucât le spune celor rămași că persoana decedată este trecută prin focul purgatorului, deși a beneficiat de toate sacramentele. Sfânta Scriptură nu cunoaște nici o învățătură despre indulgențe, nici despre primirea mântuirii prin sacramente, nici despre purgatoriu.

De asemenea, în Biblie nu este scris nimic despre practica beatificării (beatificare: a trece o persoană în categoria fericitilor bisericii, aflați pe o treapta inferioară sfinților – n.tr.) și a canonizării morților (canonizare: a trece o persoană decedată în rândul sfinților). Binecuvântați și sfinți sunt doar oamenii vii care au trăit harul și deplina mântuire în Hristos. De la prima binecuvântare rostită în predica de pe munte și până la ultimul capitol al Bibliei (Apoc. 22:7+14), DOMNUL declară sfinți și binecuvântează doar pe cei vii.

Ei cred în DOMNUL cum zice Scriptura (Ioan 7:38). Demn de consemnat este și evenimentul în care DOMNUL îl binecuvântează pe Petru: „**Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri**” (Mat. 16:17).

Binecuvântarea rostită Mariei a fost pronunțată strict în legătură cu credința ei, pentru că a crezut făgăduința care i-a fost dată: „**Ferice de aceea care a crezut, căci lucrurile care i-au fost spuse din partea DOMNULUI, se vor împlini**” (Luca 1:45). Isus a binecuvântat ochii și urechile ucenicilor Lui: „**dar ferice de ochii voștri că văd, și de urechile voastre că aud!**” (Mat. 13:16). În introducerea ultimei cărți a Bibliei, citim: „**Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!**” (Apoc.1:3). Apoi, este scris despre binecuvântarea adresată celor neprihăniți: „**Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere!**” (Apoc. 20:6). Beatificările făcute de oameni nu au nici o valoare pentru că nu au nici o bază biblică. Și această practică trebuie pusă sub acuzație la scaunul de judecată al lui Dumnezeu.

UN SUBIECT DE MEDITAȚIE

Având în vedere iminenta revenire a lui Hristos, trebuie să primim adevărata cunoștință despre Dumnezeu și descoperirea tuturor învățăturilor fundamentale ale Bisericii Noului Testament. Aceasta include botezul biblic pentru toți aceia care și-au primit iertarea păcatelor prin credință, cât și Cina DOMNULUI ca o pomenire a împăcării noastre cu Dumnezeu, act practicat până la revenirea DOMNULUI. (1Cor.11:26) Aceste învățături, dar și toate celelalte învățături biblice trebuie repuse în ordinea corectă. Toți trebuie să procedeze ca și cei din Bereea (Fapte 17:11), cercetând zilnic Scripturile pentru a verifica dacă lucrurile sunt învățate biblic. Dumnezeu cel veșnic, care S-a descoperit personal în Isus Hristos, poate dărui fiecăruia lumina corectă prin Duhul Sfânt. Numai El

poate pune capăt gravei confuzii babiloniene care domnește pretutindeni.

Rămâne veșnic valabilă că: „...*dimpotrivă, **Dumnezeu să fie găsit adevărat** și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat”*” (Rom. 3:4). Noi suntem neprihăniți și biruitori doar atunci când Cuvântul devine propria noastră mărturie, iar noi suntem în realitate pătrunși de acest adevăr: „**Deoarece Dumnezeu este Unul singur**, și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur și, tot prin credință, pe cei netăiați împrejur” (vs.30).

Așa după cum este scris, **Dumnezeu este Unul Singur**, iar multiplele Lui descoperiri nu pot fi înțelese prin cunoștința noastră intelectuală. „*Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!*” (1Regi 8:27). Chiar de la început, El S-a descoperit într-o formă vizibilă, creând toate lucrurile prin puterea Cuvântului Său. Prin Duhul Lui, El se mișca deasupra apelor pentru a aduce totul la viață. Dumnezeu poate fi în ceruri și pe pământ în același timp, deoarece El este omniprezent. El poate umbla într-o formă vizibilă, iar Duhul Lui se poate mișca peste pământ în același timp, pentru că El este Duh. „*Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai DOMNUL este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer, te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe, și pe pământ te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului...Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai DOMNUL este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El*” (Deut.3:35, 36+39). El poate sta pe scaunul Lui de domnie și se poate coborî pe muntele Sinai într-un foc supranatural pentru a vorbi cu Moise față în față, în timp ce vocea Lui răsună din ceruri. „*Te-ai coborât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate.*” (Neemia 9:13). El poate să șadă pe scaunul Lui de domnie și, în același timp, poate fi prezent personal în stâlpul de foc, călăuzindu-l pe Israel 40 de ani prin pustie.

„DOMNUL mergea înaintea lor ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.” (Exod 13:21,22). DOMNUL Dumnezeu Se poate descoperi personal în multe feluri fără a deveni o altă persoană. El este Creator, Susținător, Împărat, Mântuitor, Judecător și multe altele, dar întotdeauna rămâne același.

„Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr”(Ioan 4:24). „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1Tim.2:5). Cine ar mai putea îndrăzni să vorbească despre trei persoane după ce am auzit în mod clar că adevărata mărturie spune că El este Unul singur?

El este Unicul, Cel nevăzut: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.” (1Tim.1:17). Cine va îndrăzni să mai pronunțe măcar o singură dată cuvântul „triunic” în ciuda acestor cuvinte atât de clare prin care Biblia arată că Dumnezeu este numai UNUL?

„Singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin” (Iuda 25). Da, noi credem conform adevăratei mărturii a apostolului care afirmă că singurul Dumnezeu a devenit Mântuitorul nostru prin Isus Hristos, DOMNUL nostru. Amin. Amin.

„Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1Ioan 1:5-6). Părtășia adevărată cu Dumnezeu există doar atunci când noi umblăm cu adevărat în lumina Cuvântului Său.

Dumnezeu este singurul Stăpânitor, singurul care posedă nemurirea: „...fericitul și singurul stăpânitor, împăratul împăraților și DOMNUL domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-

a văzut, nici nu-L poate vedea și care are cinstea și puterea veșnică! Amin” (1Tim.6:15-16). Da și Amin!

DUMNEZEU SE DESCOPERĂ PE SINE

În veșnicie, Dumnezeu era singur în toată plinătatea Sa de Duh, Lumină și Viață. La început, El a pășit într-o formă vizibilă, care este chipul Său. Prima dată S-a descoperit într-un trup duhovnicesc asemănător celui al îngerilor care aveau același chip ca și Adam.

Dumnezeu a creat întâi cerurile și toate lucrurile din ceruri. Apoi a creat pământul, marea, și tot ce este în ele. Dumnezeu era întotdeauna înconjurat de îngeri, fie în ceruri, fie pe pământ. De fapt, noi nu trebuie decât să călcăm pe urmele descoperirilor lui Dumnezeu pentru a vedea modul în care El S-a descoperit în Vechiul și Noul Testament.

În tot decursul Vechiului Testament, DOMNUL Dumnezeu S-a descoperit într-un chip vizibil. Așa L-a văzut Adam. Așa L-a vizitat pe Avraam, i S-a descoperit lui Moise, S-a luptat cu Iacov. Așa L-au văzut prorocii pe scaunul de domnie. Așa ni-L prezintă Sfânta Scriptură.

Cine dorește, de exemplu, să afle cui i S-a adresat Dumnezeu în grădina Eden prin cuvintele: *„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...”* (Geneza 1:26, 27), trebuie să citească pasajele biblice de legătură care vorbesc despre chipul lui Dumnezeu, adică acele versete unde DOMNUL folosește pluralul „*Noi*” și „*să Ne*”, adresându-se celor prezenți, care aveau același chip cu al Lui.

În Geneza 3:22, DOMNUL Dumnezeu a spus: *„Iată că omul a ajuns ca unul din **Noi**...”*.

În Geneza 11:7, DOMNUL a spus: *„**Haidem! Să Ne pogorâm...**”*

În Isaia 6:8, DOMNUL întreabă: *„**Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?**”*

Așa cum a întrebat Pavel: *„Căci ce zice Scriptura?”*, trebuie să întrebăm cu toții în orice situație: *„Ce zice Scriptura despre acest”*

subiect?” Noi trebuie să călcăm pe urmele apostolilor, să credem așa cum au crezut ei, să învățăm așa cum au învățat ei, să botezăm așa cum au botezat ei. Fără nici o excepție, fiecare întrebare biblică își găsește răspunsul corect numai în Biblie.

În Iov 38, Scriptura ne spune către cine s-a adresat Dumnezeu în Geneza 1. DOMNUL a răspuns slujitorului Său: **„Unde erai tu când am întemeiat pământul? ...atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”** (vs.4-7). Cei prezenți la creație au fost îngerii și oștirea cerească. Când DOMNUL S-a coborât la darea Legii, îngerii erau de asemenea prezenți. Cu certitudine, Scriptura vorbește doar despre un singur Legiuitor. **„Căci DOMNUL este Judecătorul nostru, DOMNUL este Legiuitorul nostru...”** (Isa. 33:22). Dar în pofida acestui adevăr, este scris: **„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‘Sămânța’, căreia îi fusese făcută făgăduința și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor”** (Gal.3:19). **„Căci dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire...”** (Evrei 2:2). Este un adevăr faptul că DOMNUL, ca Înger al Legământului, însoțit de îngeri, a coborât pe munte pentru a da Legea. **„El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu Îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”** (Fapte 7:38).

Îngerii nu au fost prezenți doar la creație și la darea Legii, ci și atunci când a venit timpul mântuirii. Prima mențiune nou-testamentală a prezenței unui înger este aceea din Luca 1, când îngerul Gavril a vestit nașterea lui Ioan Botezătorul. După aceasta, citim: **„În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret”** (vs.26). El a anunțat nașterea Mântuitorului, apoi a adus păstorilor vestea cea bună: **„astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, DOMNUL. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu, și zicând: Slavă lui Dumnezeu**

în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:11-14).

După ce Fiul lui Dumnezeu a trecut biruitor prin ispitirea din pustie, Biblia spune: „*Atunci diavolul L-a lăsat. Și deodată au venit la Isus niște îngeri, și au început să-I slujească*” (Mat. 4:11). În Ioan 20:12, doi îngeri au șezut înăuntrul mormântului gol, unul într-o parte și celălalt în partea cealaltă a locului unde a stat Isus, vestind învierea Celui Răstignit. Tot Vechiul și Noul Testament sunt marcate în mod coplesitor de prezența îngerilor acolo unde este DOMNUL.

Oricine citește Biblia de la Geneza până la Apocalipsa cunoaște multele relatări care dovedesc că Dumnezeu are mesageri atât în ceruri cât și pe pământ. Supranaturalul are loc pe pământ oriunde Dumnezeu face lucruri care sunt în legătură cu planul Lui de mântuire. Aflat pe insula Patmos, Ioan exprimă aceleași gânduri: „*Și îngerul mi-a zis: ‘Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate.’ Și DOMNUL Dumnezeuul duhurilor prorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând*” (Apoc.22:6).

Și în această legătură, noi vedem armonia desăvârșită dintre Vechiul și Noul Testament. DOMNUL, însoțit de doi îngeri, l-a vizitat pe Avraam la stejarul lui Mamre (Geneza 18). Din acest capitol mulți deduc în mod greșit „*învățătura despre cele trei persoane*”. Avraam vede deodată trei bărbați, iar oamenii afirmă că aici s-ar fi arătat „*Sfânta treime*”. Dar, în realitate, nu a fost nici o „*Treime sfântă*”, nici una „*nesfântă*”, ci a fost DOMNUL împreună cu doi îngeri. Așa mărturisește Scriptura.

Avraam le-a pregătit masa „*și ei au mâncat*”(vs.8).

În continuare ni se spune: „*Atunci DOMNUL a zis: ‘Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac’?...bărbații aceia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea DOMNULUI*” (Geneza 18:17+22).

Capitolul 19 ne arată că cei doi oameni sunt cei doi îngeri. „*Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara, și Lot ședea la poarta Sodomei. Când i-a văzut Lot, s-a sculat, le-a ieșit înainte, și s-a*

plecat până la pământ.” (Geneza 19:1) Cuvântul „înger” înseamnă „mesager” (trimis).

Cei doi îngeri sunt arătați din nou ca bărbați, atunci când întregul oraș s-a strâns la poarta locuinței lui Lot, întrebând: „**Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăăm cu ei**” (vs.5). Lot îi roagă stăruitor pe acești homosexuali blestemați să nu le facă nici un rău oaspeților lui, oferindu-le propriile lui fiice. El îi roagă din nou: „**Numai nu faceți nimic acestor oameni...**”(vs.8).

Miezul acestei probleme este ca noi să înțelegem odată pentru totdeauna că, Dumnezeu încă de la început a fost înconjurat de îngeri care aveau un chip de om. DOMNUL Dumnezeu Însuși apare de aproximativ 70 de ori sub denumirea de „Îngerul DOMNULUI”, „Îngerul lui Dumnezeu”, „Îngerul Legământului” (Exod 6; Mal.3:1; Fapte 7:30-38) și „Îngerul dinaintea Feței Lui” (Isa. 63:9).

În Geneza 28, Iacov ne vorbește despre experiența lui supranaturală cu Dumnezeu. El a văzut o scară ce făcea legătura între cer și pământ. „*Și DOMNUL stătea deasupra ei, și zicea: ,Eu sunt DOMNUL, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale.*” (vs.13). În Geneza 32, DOMNUL nu mai este în vârful scării, ci pe pământ, așa cum este scris: „**Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor...Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu), ’căci’, a zis el, ,am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață**” (vs.24-30).

Cuvântul „Peniel” înseamnă „Fața lui Dumnezeu”. Dumnezeu era așa de real în acea manifestare îngerească, încât Iacov L-a putut îmbrățișa. S-a luptat cu Dumnezeu ca și cu un om, până a primit o lovitură în coapsă. El L-a trăit pe Dumnezeu în mod personal. Soarele răsărise pentru el, iar bătrânul Iacov, „Înșelătorul”, a primit un nume nou, „Israel”, „Cel ce luptă cu Dumnezeu”.

Prorocul Osea relatează această experiență a lui Iacov, astfel: „... și în puterea lui s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul, și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel, și

acolo ne-a vorbit Dumnezeu. **DOMNUL este Dumnezeul oștirilor; Numele Lui este DOMNUL**” (Osea 12:3-5).

O, ce descriere minunată! El s-a luptat cu Îngerul care era în același timp, DOMNUL, Dumnezeul oștirilor, al cărui nume este YaHWeH – Cel Veșnic.

Acum îl vom putea chema pe Moise, ca următorul martor adevărat, pentru a ne aminti de experiența supranaturală pe care el a avut-o în Exod 3: „**Îngerul DOMNULUI i S-a arătat într-o flacără de foc...DOMNUL a văzut că el se întoarce să vadă, și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: ‚Moise! Moise!‘ El a răspuns: ‚Iată-mă!‘** Dumnezeu a zis: ‚Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.‘ **Și a adăugat: ‚Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.‘** Moise și-a ascuns fața, **căci se temea să privească pe Dumnezeu**” (Exod 3:2-6).

Toate aceste denumiri folosite desemnează aceeași persoană. Expresia „**Îngerul DOMNULUI**” este folosită pentru că a fost adus un mesaj, „Domn”, pentru că El este singurul Stăpân, „Dumnezeu”, pentru că El este singurul care primește toată slava și cinstea pentru toată veșnicia.

Moise a dorit să cunoască Numele Dumnezeului care Se descoperise părinților lui, Avraam, Isaac și Iacov. „**Dumnezeu a zis lui Moise: ‚EU SUNT CEL CE SUNT.‘** Și a adăugat: ‚Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‚**Cel ce se numește ‚EU SUNT‘, m-a trimis la voi.**’” Dumnezeu a mai zis lui Moise: „**Așa să vorbești copiilor lui Israel: DOMNUL, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam**” (Exod 3:14-15).

În Exod 6, găsim scris: „**Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: ‚Eu sunt DOMNUL. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‚YAHWEH.‘**” (Exod 6:2-3) Înainte de încheierea legământului, Dumnezeu Și-a descoperit Numele de legământ. „**EU SUNT**” este „**Eu sunt YHWH**”. Așa apare

Numele celui Atotputernic, tetragrama, în textul ebraic. De aici derivă Numele YAHWEH. Traducătorii diferitelor versiuni ale Bibliei au ales să folosească cuvântul „DOMNUL”, alții, „CEL VEȘNIC”, iar câțiva au ales „YAHWEH”. De fiecare dată se vorbește despre Unul și Același. Astfel este întărit faptul că YAHWEH este Numele de legământ, descoperit. Acest lucru se reflectă limpede în toate combinațiile de nume care încep sau se încheie cu „Yah”. DOMNUL Se prezintă întotdeauna în funcție de atributele Sale, îndeosebi în cele șapte combinații în care apare Numele „Yahweh”, de la „Yahweh-Jire”, DOMNUL va purta de grijă (Geneza 22:13-14), până la „Yahweh-Shammah”, DOMNUL este prezent (Ezech. 48:35). Dacă este vorba despre denumirea „Dumnezeu-Elohim”, particula „EL” este suficientă pentru a înțelege sensul. În combinație cu „EL” avem șapte expresii care Îl caracterizează pe Dumnezeu: El Elyon - „Dumnezeul Cel Prea Înalt” (Geneza 14:18), El Shaddai – „Dumnezeul Cel Atotputernic”, El Olam - „Dumnezeul Cel veșnic” (Geneza 21:33), și El Gibbor - „Dumnezeu tare” (Isa. 9:6). El Shaddai este denumirea sub care Dumnezeu S-a descoperit, în principal, înainte de darea Legii. După darea Legii, Numele folosit în general este Numele de legământ, YAHWEH. Emanu-El înseamnă „Dumnezeu cu noi”, „Alelu-iah” înseamnă „*Lăudat să fie DOMNUL!*”, Isa-Yah înseamnă „*YAHWEH este mântuirea*”, Dani-El semnifică „*Dumnezeu este Judecătorul*”! (Prescurtarea „EL” este folosită pentru „Dumnezeu”, iar „Yah”, fără excepție, este folosit în legătură cu „DOMNUL”).

Trebuie știut că fiecare descoperire a lui Dumnezeu poartă chiar de la început o însemnătate legată de planul de mântuire. Armonia dintre Vechiul și Noul Testament se poate observa cu ușurință. Numele de legământ nou-testamentar „Isus”, corespunde în ebraică numelui YAH-ȘUA, exprimând direct cine este Acela care trebuie să vină, adică Yahweh – Mântuitorul, „*pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele Sale*” (Mat.1:21). Este profund regretabil și jignitor la adresa lui Dumnezeu, faptul că traducătorii Bibliei nu au transmis mai departe înțelesul original al Numelui și al tuturor acestor denumiri biblice. Ei erau oameni care cunoșteau foarte bine multe limbi, lucru care nu este însă suficient, după cum putem vedea. Toate

lucrurile ne sunt date prin descoperire. Duhul lui Dumnezeu cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (1Cor.2:10-16) și ne călăuzește în tot adevărul (Ioan 16:7-15) și în toate tainele planului divin de mântuire (Efes. 3:1-5).

UNUL SINGUR STĂ PE SCAUNUL DE DOMNIE!

În zilele împăratului Ahab, prorocul Mica L-a văzut pe DOMNUL stând pe scaunul Lui de domnie. Mica nu era un „*proroc de biserică*”, ci un proroc adevărat al lui Dumnezeu care putea spune: „*Ascultați dar cuvântul DOMNULUI! Am văzut pe DOMNUL stând pe scaunul Său de domnie și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui*” (2 Cro. 18:18). Prorocul nu a văzut decât Unul Singur pe tron, înconjurat de îngeri.

Isaia este un alt martor adevărat care și-a scris propria experiență: „*În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe DOMNUL șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul... Am auzit glasul DOMNULUI întrebând: 'Pe cine să trimit (EU), și cine va merge pentru Noi?' Eu am răspuns: 'Iată-mă, trimite-mă!'*” (Isa. 6:1+8).

Îl vom cita încă o dată pe Isaia pentru a depune mărturie. „*EU SUNT*” este inclus în toate descoperirile lui Dumnezeu. „*EU SUNT Cel Veșnic, Cel ce există veșnic prin Sine Însuși, Același ieri și azi și în veci!*” „*Dumnezeul cel veșnic, DOMNUL a făcut marginile pământului*” (Isa.40:28b); „*...să înțelegeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt DOMNUL, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! ...că Eu sunt Dumnezeu*” (43:10-12); „*Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine nu este alt Dumnezeu*” (44:6); „*Eu sunt DOMNUL, și nu mai este altul, afară de Mine nu este Dumnezeu*” (45:5); „*Eu, Eu sunt Cel dintâi, și tot Eu sunt și Cel din urmă.*” (48:12). Din toate cuvintele Scripturii și din declarațiile adevăraților martorilor reiese foarte clar faptul că există UNUL Singur care vorbește și Se descoperă, iar lângă El nu mai există altul.

Prorocul Ezechiel, al cărui nume înseamnă „*Dumnezeu este puternic*”, ne vorbește la rândul lui despre experiența supranaturală pe care a trăit-o: „*Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el... Astfel era arătarea slavei DOMNULUI. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul UNUIA care vorbea*” (Ezech. 1:26-28).

Da, DOMNUL, Dumnezeu S-a descoperit într-un chip de om, așa cum a umblat în grădina Eden. Curcubeul legământului era deasupra Celui care stătea pe scaunul de domnie. El este Dumnezeu legământului pentru că a făcut un legământ cu Israel ca Înger al Legământului (Fapte 7:33-38). În Apocalipsa 10, DOMNUL coboară având curcubeul deasupra capului. Ca proprietar de drept, El Își pune un picior pe pământ și celălalt pe mare. El a făcut un legământ și cu Biserica Noului Testament (Mat. 26:26-29) în Numele “*YAHSHUA - Isus*”, ca Mântuitor. În Vechiul Testament, prorocii au vestit mântuirea și venirea Mântuitorului, iar în Noul Testament, toate prorociile au devenit o realitate vie.

Nici măcar o singură dată nu au fost văzute pe tron mai multe persoane divine. **Întotdeauna era numai SINGURUL Dumnezeu veșnic care S-a descoperit într-un chip vizibil ca DOMNUL.** Nici prorocul Daniel nu a văzut două persoane divine stând pe scaunul de domnie (7:9-14). El a văzut cum au fost așezate scaunele de judecată până când Judecătorul, Cel Îmbătrânit de zile, într-un chip omenesc, a venit și a șezut jos. În legătură cu acea judecată, Daniel L-a văzut pe Fiul Omului venind pe norii cerului și stând înaintea Celui Îmbătrânit de zile. În Noul Testament citim de mai multe ori despre venirea Fiului Omului: „*Când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale*” (Mat. 25:31). În calitate de Mare Preot și Mijlocitor, El rămâne la dreapta lui Dumnezeu până când toți vrăjmașii Îi sunt supuși (Evrei 2:5-9). Acest lucru îl putem citi în mai multe versete biblice. În Cuvântul făgăduit este scris: „*Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.*” (Ps. 110:1; Efes. 1:17-23; Evrei 2:5-9).

Și pe Ștefan l-am putea chema ca martor: „*Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a zis: ,Iată, văd cerurile deschise, și pe **Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.***’” (Fapte 7:55-56). De la întruparea Lui și până la desăvârșire, noi Îl vedem pe iubitul nostru Răscumpărător lângă Dumnezeu, îndeplinind multe slujbe și mijlocind pentru noi. Toate preumbririle și simbolurile Vechiului Testament au devenit realitate în Fiul. Ca „Fiul lui Dumnezeu”, El este Răscumpărător; ca „Fiu al Omului”, este proroc; ca „Fiul lui David” - El este Împărat. Ca „Fiu al lui Avraam” moștenește întreaga lume, iar prin El, noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos.

El este „Mielul lui Dumnezeu” care, murind pe cruce, a șters toate păcatele lumii. El este „Mijlocitorul” noului Legământ (Evrei 8:6). El este „Marele Preot” care a intrat în Locul Prea Sfânt cu însuși sângele Său, așezându-l pe Scaunul Harului. (Evrei 9:11-12) El este Mijlocitorul nostru înaintea Tatălui (1Ioan 2:1). El S-a făcut totul pentru noi astfel încât, prin El, și noi să putem deveni ceea ce este El. Numai credința în Isus Hristos este adevărata credință în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine (2Cor.5:19).

În Sfânta Scriptură, planul de mântuire este scris într-o ordine desăvârșită. De aceea, fiecare lucru din Biblie trebuie lăsat în locul în care a fost pus și în modul în care a fost scris. Dacă este scris „Mijlocitor”, cu siguranță Dumnezeu a vrut să fie scris așa. Absolut fiecare denumire trebuie lăsată în contextul în care a fost scrisă. Oamenii lipsiți de descoperire, au transformat într-o dezordine totală ordinea desăvârșită a planului de mântuire descrisă în Biblie. Prin răstălmăcirile lor, ei au făcut Cuvântul fără putere.

Acum vom merge mai departe, la apostolul Ioan, privilegiat să primească descoperirea lui Isus Hristos pe insula Patmos. El a auzit vocea Celui Atotputernic, asemănătoare sunetului unei trâmbițe, și a fost dus prin Duhul în „*Ziua DOMNULUI*”. Mulțumită DOMNULUI, El a scris cu credincioșie tot ce a văzut și a auzit. Ioan Îl prezintă pe Isus Hristos ca fiind martorul credincios și adevărat, ca pe Cel dintâi

născut dintre cei morți, care ne-a mântuit de păcatele noastre prin sângele Lui și a făcut din noi împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său și Tatăl nostru. (Ioan 20:17; Evrei 2:10-18). După aceasta, Ioan ne îndreaptă atenția spre Cel care vine pe nori: „*Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da. Amin.*” (Apoc.1:7). În versetul următor, Cel care urmează să vină Se prezintă pe Sine Însuși. Aici nu se vorbește despre venirea Lui ca Fiu al Omului, ci ca și Cel Atotputernic. „***Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice DOMNUL, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic!***” (vs.8).

În capitolul 4, Ioan vede o ușă deschisă în ceruri și aude cum Vocea Celui Atotputernic, precum sunetul unei trâmbițe, îl cheamă din nou: „*Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!*” Numai decît am fost răpit în Duhul. *Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea CINEVA.*” (vs.1-2). Ca și Isaia, el L-a văzut pe Cel care ședea pe scaunul de domnie și a auzit aceleași cuvinte ca și prorocul din Vechiul Testament: „***Sfânt, Sfânt, Sfânt este DOMNUL Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine.***” (vs.8).

Care om ar mai îndrăzni – în ciuda tuturor acestor mărturii biblice clare și adevărate despre Dumnezeu – să rămână în concepția greșită despre un Dumnezeu tripersonal? Oricine preferă încă să caute recunoaștere înaintea oamenilor, nu va putea să se smerească sub mâna tare a lui Dumnezeu și să se supună Cuvântului Lui. Însă toți aceia care cred așa cum zice Scriptura, vor primi descoperire divină și vor accepta corectura.

IEȘIT DE LA DUMNEZEU

„***La început***” – nu în veșnicie, pentru că veșnicia nu are nici început și nici sfârșit – „***era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu...***” (Ioan 1:1). Aceasta se referă la începutul timpului și se aplică pe toată perioada Vechiului Testament. Următorul text face referire la Noul Testament: „***Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit***

printre noi...” (Ioan 1:14). După ce va avea loc desăvârșirea, se va aplica „...și Cuvântul era Dumnezeu.” Cheia pentru înțelegerea corectă a Scripturii se află în armonia dintre Vechiului și Noul Testament. Vechiul Testament arată spre viitor, spunându-ne ce se va întâmpla. Noul Testament ne arată lucrurile împlinite și cele care urmează a se împlini.

Pe toată perioada Vechiului Testament, Dumnezeu ni Se descoperă ca DOMNUL. În Noul Testament, El ia un chip omenesc, ca Fiu – cel dintâi născut dintre mai mulți frați. Mărturia Lui ca Fiu făcută înaintea cărturarilor, în urmă cu 2000 de ani, este valabilă și astăzi: „*Dacă ar fi Dumnezeu tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu*” (Ioan 8:42). El se adresează ucenicilor Lui de atunci și de acum prin cuvintele: „*Căci Tatăl Însuși vă iubește pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu. Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume...*” Răspunsul lor de atunci este același cu răspunsul nostru de astăzi: „*Acum cunoaștem că știi toate lucrurile și n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.*” (Ioan 16:27-28+30). În rugăciunea de mijlocire, Fiul a spus: „*Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.*” (Ioan 17:8).

Fiul ieșit de la Tatăl a anunțat venirea Duhului Sfânt: „*Când va veni Mângâietorul pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.*” (Ioan 15:16). În Vechiul Testament, Dumnezeu a spus: „*După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*” (Ioel 2:28). Aceasta și-a găsit împlinirea în Noul Testament. Toate făgăduințele care vesteau nașterea Fiului și pogorârea Duhului Sfânt s-au împlinit în Noul Testament. Începutul a fost făcut atunci când Maria a fost umbrită de către Duhul Sfânt, iar Tatăl L-a zămislit pe Fiul. Fiul nu a fost numit „*Fiul Duhului Sfânt*” – așa cum ar fi fost normal dacă Duhul Sfânt ar fi fost o persoană diferită – ci „*Fiul lui Dumnezeu*” (Luca 1:35). După ce Fiul a fost zămislit prin Duhul Sfânt, El a fost și umplut cu Duhul Sfânt după botezul în apă (Mat.3:13-17), și astfel plinătatea Dumnezeirii a locuit trupește în El, după cum este scris: „*Căci în El*

locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Col.2:9). Toate acestea au avut loc pentru a fi posibilă împlinirea cuvântului: **„Voi aveți totul deplin în El care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.”**(vs.10). Premergătorul lui Hristos a vestit, de asemenea, ceea ce urma să aibă loc: **„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”** (Mat. 3:11).

Evenimentul pogorării Duhului Sfânt ne este arătat în cartea Faptelor, capitolul 2. Apostolul Petru a trăit acest eveniment și a mărturisit despre aceia care au fost botezați și au primit darul Duhului Sfânt (Fapte 10:44-48). El mai accentuează o dată acest adevăr în Faptele Apostolilor 11, ca toți să înțeleagă acest lucru odată pentru totdeauna: **„Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei ca și peste noi la început. Mi-am adus aminte de vorba DOMNULUI, cum a zis: ,Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.’”**(Fapte 11:15-16). Toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu trăiesc aceleași experiențe. Ei aud Cuvântul, îl primesc ca pe o sămânță dumnezeiască în inima lor și sunt născuți din nou prin Duhul Sfânt la o nădejde vie, experimentând umplerea cu Duhul Sfânt (Iac.1:18; 1Pet. 1:23).

Trebuie să întrebăm încă odată: cine le-a dat autoritatea părinților bisericii să facă fără putere adevărata mărturie a Scripturilor și să înlocuiască Cuvântul cu învățăturile și poruncile omenești? De ce rămân bisericile protestante în învățături nebiblice și tradiționale? Istoria se repetă: zidarii leapădă piatra din capul unghiului și piatra de încheiere – pe Cel care este Alfa și Omega. Scriptura vorbește profetic despre cei care zidesc conform planurilor lor: **„Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii”** (Ps.118:22). Pentru uniți, **„El va fi un locaș sfânt”**, dar pentru ceilalți va fi: **„o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire.”** (Isa.8:14). **„De aceea, așa vorbește DOMNUL, Dumnezeu: ’Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică, cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă.’”** (Isa.28:16).

Dumnezeu a zidit toate lucrurile pe temelia tare a credinței și a descoperirii. DOMNUL Isus spune: „*N-ați citit niciodată în Scripturi că: ,Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; DOMNUL a făcut acest lucru...?’*” (Mat. 21:42). Acest lucru s-a întâmplat pentru ca El Însuși să-și poată zidi Biserica Lui – „*și este minunat în ochii noștri.*” Apostolul Petru a scris în detaliu despre acest subiect în 1Petru 2:1-10.

Sub influența celui rău, Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu a fost făcut fără putere, iar piatra din capul unghiului a fost aruncată dintr-un loc în altul. Acum însă, fără vreun compromis, toate învățăturile biblice trebuie să capete din nou putere prin autoritatea directă a Cuvântului lui Dumnezeu. Toate învățăturile nebiblice și dogmele bisericești trebuie scoase din funcțiune. În timpul ultimei lucrări a Duhului, piatra din capul unghiului va fi așezată din nou în poziția corectă, în mijlocul strigătelor de: „*Îndurare, îndurare cu ea!*” (Zah. 4:7). Toate învățăturile nebiblice, toate părerile și toate răstălmăcirile vor trece, dar numai Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veci (Isa. 40:8; 1Pet.1:25; Luca 21:33). Așa vorbește DOMNUL: „*Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: ‘Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.*” (Isa.46:10).

Toți lucrătorii din Împărăția lui Dumnezeu au o mare responsabilitate pentru sufletele care le-au fost încredințate. Ei nu pot trata ușuratic locul în care cineva își va petrece veșnicia. Fiecare trebuie să se întrebe care este originea învățăturii pe care o susține. Mărturia Răscumpărătorului este limpede: „*Isus le-a răspuns: ,Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.*” (Ioan 7:16-17).

Pot oare predicatorii, evangheliștii, învățătorii și păstorii de astăzi să declare acest lucru pe bună dreptate? Am putea să mai punem o întrebare foarte importantă: a primit cineva o chemare directă și o însărcinare din partea DOMNULUI căreia să i se aplice cuvintele din Ioan 13:20 „*Adevărat, adevărat vă spun că cine*

primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”? Numai atunci cineva poate spune cu adevărat: „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.*” (Luca 10:16). **Cine mai poate spune astăzi cu adevărat:** „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*”? (Ioan 20:21b) Prorocii și apostolii au fost slujitori trimiși direct de către DOMNUL. Ce și pe cine auzim noi astăzi în multe adunări existente?

Cuvântul descoperit în mod dumnezeiesc a fost înlocuit cu o cunoaștere filozofico-teologică obținută în facultăți. Chemarea divină a fost înlocuită de o profesie învățată de la oameni. Majorității predicatorilor de astăzi nu i se mai potrivește cuvântul: „*Toți vor fi învățați de Dumnezeu.*” Filozofia a luat locul credinței, deși apostolul Pavel a avertizat încă de atunci: „*Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.*” (Col.2:8). Porunca adresată astăzi fiecărui slujitor al lui Dumnezeu este aceeași: „*Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura*” (2Tim. 4:1-5). Prin aceste cuvinte puternice, Pavel l-a îndemnat pe Timotei, tovarășul său de lucru. Autoritatea nu este într-un predicator, ci în Cuvântul lui Dumnezeu care este Absolutul Final și singura Autoritate divină.

„EU VOI ZIDI BISERICA MEA”

Hristos are numai o singură Biserică pe care a răscumpărat-o și pe care o cheamă afară dintre toate neamurile, semințiile și limbile, și pe care o unește cu Sine. Mântuitorul a spus: „*...Eu voi zidi Biserica Mea...*” (Mat. 16:16-18). El își va desăvârși Biserica până în ziua slăvită a revenirii Lui (Filipeni 1:6). „*Ca să înfățișeze înaintea*

Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” (Efes. 5:27).

Aceasta este una dintre cele mai importante perioade ale istoriei. Acum, Evanghelia veșnică este predicată ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor (Mat. 24:14; Apoc. 14:6). În același timp are loc și chemarea afară a tuturor credincioșilor care formează Biserica Mireasă. El cere acum celor care-I aparțin: „*De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice DOMNUL; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi”*” (2 Cor. 6:14-18). Evident că această poruncă va fi urmată numai de aceia care trăiesc pregătirea lor personală și care aparțin Bisericii Mireasă. DOMNUL a pus în Biserică slujbe deosebite pentru diferite sarcini, după cum este scris: „*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători...*” (1 Cor. 12:28; Efes. 4:11-16). Astfel de slujbe nu se pregătesc în seminare, ci sunt hotărâte într-un mod dumnezeiesc. După ce au primit o chemare divină, slujitorii aceștia sunt învățați prin Duhul Sfânt lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel scrie despre cei care sunt hotărâți să vestească tainele Împărăției lui Dumnezeu: „*Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.*” (1 Cor. 4:1-2). De aceea noi trebuie să-i acuzăm pe toți aceia care dau mai departe învățături nebiblice. Acest lucru trebuie scos la lumină și supus testului Cuvântului lui Dumnezeu.

Niciodată, în decursul istoriei bisericii, planul lui Dumnezeu nu a fost descoperit într-un mod atât de desăvârșit cum este acum. Așa cum a fost la început, la prima venire a lui Hristos, la fel este acum, chiar înaintea revenirii Sale. Prima dată a venit prorocul făgăduit (Isa. 40:3; Mal. 3:1), așa cum găsim confirmat în cele patru Evanghelii, un bărbat trimis de Dumnezeu ca să pregătească calea DOMNULUI și să mărturisească despre Lumina care luminează pe fiecare. Apoi a apărut Mesia, Cel pe care-L prezentase Ioan.

Acum, ca și atunci, DOMNUL vorbește alor Săi, cuprinzând

tot Cuvântul, începând de la Moise, Psalmi și Proroci, și continuând cu tot Noul Testament. Oricine crede ceea ce El a făgăduit în Cuvântul Său, acelaia îi va fi descoperit și va înțelege (Luca 24:27-49). Cine nu crede, nici nu poate primi descoperirea. Numai credința conduce spre descoperirea prin Duhul. După ce DOMNUL a vorbit ucenicilor Săi, arătându-le tainele ascunse în pilde, El a întrebat „*Ați înțeles voi toate aceste lucruri?*” „*Da, DOAMNE*”, *I-au răspuns ei. Și El le-a zis: „De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi”* (Mat. 13:51-52).

Un slujitor rânduit de DOMNUL nu va propovădui jumătăți de adevăr, ci va învăța tot planul de mântuire. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna adevăr în gura tuturor slujitorilor Săi, așa cum a ieșit din gura Lui (1Împ. 17:24). Aceste trei lucruri se unesc acum: *hrana, voia și lucrarea* lui Dumnezeu, toate ajungând la desăvârșire în Biserica Mireasă. Așa cum a fost atunci cu Mirele, la fel este acum cu Mireasa, „*Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.*” (Ioan 4:34).

Noi toți trebuie să înțelegem bine ce a vrut DOMNUL să spună prin cuvintele „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Mat. 4:4), pentru că este scris „*Iată, vin zile, zice DOMNUL Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor DOMNULUI.*” (Amos 8:11).

Trebuie, de asemenea, să recunoaștem că în fiecare răstălmăcire a Cuvântului Original se găsește otrava șarpelui, iar cu aceasta moartea spirituală. Noi trebuie să cunoaștem înțelesul original al Cuvântului în care este descoperită voia lui Dumnezeu. Este de mare importanță să știm, care sunt lucrurile pe care DOMNUL le-a făgăduit înainte de venirea Lui ca Mire. Este necesar să întrebăm ce slujbă va trebui să aibă loc. Principalul aspect îl reprezintă slujba făgăduită a lui Ilie, prin care trebuie făcute de cunoscut plinătatea Cuvântului și Voia desăvârșită ale lui Dumnezeu, înainte de sfârșitul timpului de har. „*Și Isus a răspuns și le-a spus: Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate*

lucrurile.”(Mat.17:11). De asemenea, aici este inclusă și slujba de învățătură pe care a promis-o DOMNUL pentru a așeza corect toate lucrurile și pentru a împărți hrana depozitată. *„Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?... Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.”* (Mat. 24:45-47). Restituirea are loc în felul următor: slujba profetică este legată de slujba de învățătură prin care toate lucrurile sunt aduse înapoi în starea originală.

Vorbăria goală nu folosește la nimic, nici celor ce vorbesc, nici celor ce ascultă. De aceea, apostolul Pavel a avertizat : *„Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte.”* (Efes. 5:6). Despre Răscumpărătorul nostru este scris: *„Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!”* (Evrei 10:7-10). De asemenea, citim despre El *„Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! **Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.**”* (Mat. 12:49-50), și *„Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.”* (Evrei 10:36-39). Acum hrana duhovnicească trebuie să ne întărească pentru a putea face voia lui Dumnezeu. Nu ajută nimănui doar să se roage „Facă-se voia Ta...”. Așa cum a fost cu Capul, la fel trebuie să fie și cu toate măduarele trupului lui Hristos, până la desăvârșirea noastră.

CINEVA TREBUIE SĂ O SPUNĂ

Cineva trebuie s-o spună și să avertizeze. În toate țările lumii, reprezentanții diferitelor religii luptă pentru propriile lor învățături și își apără tradiția ca fiind „*cultură dominantă*”. Toți trimit misionari care umblă de colo până colo. Nu avem doar diferitele religii ale acestei lumi, ci mai avem și 342 de „*biserici creștine*” unite în Consiliul Mondial al Bisericilor, fondat la 23 august 1948, în Amsterdam. Toți au pretenția că ei cred în Dumnezeu, dar învață și practică lucruri complet diferite. În realitate, fiecare își construiește propria împărăție pe care o socotește ca fiind Împărăția lui Dumnezeu. Biserica lui Isus Hristos nu se zbate pentru o recunoaștere din partea lumii sau pentru o putere lumească, ci este predestinată să lupte pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3). Aceasta a fost sarcina în zilele apostolice; aceasta este însărcinarea noastră în acest timp. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie recunoscut ca valabil în toate lucrurile. Tălmăcirile și învățăturile oamenilor sunt înșelătorii ale dușmanului, și trebuie date pe față. Este de neînțeles faptul că evangheliștii vorbesc despre revenirea lui Hristos și despre semnele timpului de sfârșit și, totuși, ei rămân în aluatul vechi al învățăturilor nebiblice moștenite. Oricine caută cu sinceritate adevărul, trebuie să fie conștient de faptul că aceia care citesc această prezentare, trebuie să ia o decizie. Ei trebuie să știe că, Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce fără rod în viața lor, ci va împlini scopul cu care a fost trimis (Isa. 55:11).

De aceea, cineva trebuie să spună care sunt lucrurile ce au nevoie de corectură, și trebuie să fie în stare s-o spună în Numele DOMNULUI. Partea tristă este că oamenii din cadrul creștinismului nici măcar nu-și dau seama că noi toți am fost născuți și că trăim în credințe falsificate. Peste tot sunt tălmăciri, dar nu peste tot se găsește și Cuvântul.

Apostolul Pavel nu s-a îndoit de faptul că el predica adevărata Evangheligie, pentru că o primise prin descoperirea directă a lui Isus Hristos. De aceea, cunoscând responsabilitatea sa directă înaintea lui Dumnezeu, el a pronunțat blestemul asupra tuturor celor care predică

o altă Evangheliie (Gal. 1). Dar în timpul acesta mulți vorbesc despre binecuvântări și predică o altă Evangheliie, fără a fi conștienți de acest lucru. Din nou întrebăm „**Ce spune Scriptura?**”, și toți aceia care sunt din Dumnezeu vor lua în considerare numai răspunsul găsit în Cuvântul lui Dumnezeu. Ceilalți vor apăra în continuare părerile lor bisericești.

Mai ales textul din Matei 28:19 a fost înțeles greșit și răstălmăcit în decursul istoriei bisericii - chiar și de către traducători cunoscuți ai Bibliei – și așa a rămas până în ziua de azi: „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*” Același lucru este valabil și pentru importanta afirmație a DOMNULUI din Ioan 20:23: „*Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute.*” De asemenea, și alte teme biblice au fost aprig dezbătute. De fapt, fiecare învățătură a fost mai mult sau mai puțin înțeleasă greșit și răstălmăcită. De aceea noi trebuie să aducem fiecare învățătură înaintea Judecății lui Dumnezeu. Dacă suntem sinceri și dorim să ieșim din haosul spiritual, noi trebuie să ne întoarcem la început. Numai atunci vom ajunge să cunoaștem cum au tratat apostolii aceste învățături, despre care ei nu au discutat niciodată, ci le-au înțeles în mod simplu și le-au practicat corect.

Apostolul Ioan scrie: „**Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre aceea vă vestim și vouă...**” (1 Ioan 1:1-3) – nu ceea ce a fost introdus câteva secole mai târziu. La începutul Bisericii nou-testamentale, lucrurile s-au făcut așa cum a poruncit apostolul Petru, care a fost pus în slujbă de către DOMNUL înviat, și care a avut cheile Împărăției. În prima sa predică din ziua Cincizecimii, el i-a condus pe cei care căutau ușa, și a descuiat-o pentru aceia care au crezut. Le-a arătat calea îngustă și poarta care duce la viața veșnică, prin pocăință și botez. Ei au intrat astfel în Împărăția lui Dumnezeu prin credință și ascultare. El a vestit lucrurile conform cu ceea ce a spus DOMNUL nostru în Mat.28 și de asemenea, în conformitate cu însărcinarea din Evanghelia după Marcu: „**Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit**” (Marcu 16:16).

Și apostolul Petru a avut în vedere însărcinarea din Evanghelia după Luca: „***Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor...***” (Luca 24:47). De aceea, în prima predică s-a împlinit ceea ce a spus DOMNUL nostru în Evanghelia după Ioan. „***Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute...***” (Ioan 20:23).

Iertarea păcatelor a fost vestită prin Evanghelie și toți cei care au crezut, au trăit-o. Omul lui Dumnezeu, omul primului ceas, le-a putut spune celor care au crezut cu adevărat: „***Păcatele vă sunt iertate în Numele Lui!***” Păcatele tuturor celor care nu au crezut, nu au putut fi iertate. Credința vine din predicarea Cuvântului lui Dumnezeu (Rom. 10). Păcatele tuturor celor ce au crezut au fost iertate, iar ale celor ce nu au crezut, au rămas. Astfel este până în ziua de azi atunci când are loc vestirea Evangheliei lui Isus Hristos. Marea însărcinare a fost îndeplinită în prima adunare din ziua Cincizecimii, după cum este scris în cele patru Evanghelii. A fost predicată corect, atotcuprinzător, și apoi practică. Întâi este predica, apoi vine credința, urmată de pocăința lucrată de Duhul Sfânt și iertarea pe care omul o primește. Următoarele experiențe sunt botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt.

Este clar că oricine vede o contradicție între marea însărcinare dată de DOMNUL și practica apostolilor, nu a înțeles că botezul urma să fie făcut într-un Nume. „Tată” nu este nume, „Fiu” și „Duhul Sfânt” nu sunt nume. Acestea sunt titluri, cum la fel sunt și Creator, Susținător, Împărat, etc. Botezul urma să fie făcut „în Numele”, așa cum s-a și întâmplat de fapt. Ce fel de carte am citi noi dacă în aceasta ar exista nepotriviri și contradicții? Contradicțiile sunt numai în mintea oamenilor, după ce dușmanul le-a răstălmăcit Cuvântul. Cuvântul lui Dumnezeu nu are efect asupra acelor pe care dușmanul îi induce în eroare, iar tradițiile bisericii sunt considerate corecte. DOMNUL le vorbește astfel: „***Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră.... Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră.***” (Marcu 7:7-13).

NUMELE DOMNULUI ÎN VECHIUL ȘI ÎN NOUL TESTAMENT

Importanța numelui DOMNULUI nostru va fi din nou evidențiată în semnificația ei, în legătură cu credința, botezul și mântuirea deplină. Prorocul Ioel spune că aceia care vor chema Numele DOMNULUI pentru salvarea sufletului lor, vor fi mântuiți: **„Atunci oricine va chema Numele DOMNULUI va fi mântuit...”** (Ioel 2:32). Apostolul Petru a vestit mulțimii acest cuvânt profetic în prima predică din Fapte 2. Expresia **„se va împlini...”** (din traducerea engleză a Bibliei–n.tr.) s-a transformat – prin lucrarea desăvârșită de răscumpărare – în **„s-a împlini!”**. **„Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.”** (Fapte 2:41).

Apostolul s-a referit la același DOMN despre care a vorbit prorocul Ioel. În ziua în care a fost înființată Biserica nou-testamentală, el a arătat despre care Nume era vorba: **„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre...”** Acesta este modelul valabil după care trimiterea a fost îndeplinită de către Biserica nou-testamentală. De vreme ce botezul tradițional trinitar neagă Numele, acesta este o blasfemie la adresa însărcinării divine. Învățătura lui Hristos, care este și învățătura și practica apostolilor, se găsește numai în Cuvântul lui Dumnezeu. O simplă referire la Hristos și la Petru cu siguranță că nu este suficientă. Orice lucru care nu este în armonie cu tot Cuvântul lui Dumnezeu, nu este biblic.

Următoarele citate biblice ne vor arăta importanța reală a botezului. Apostolul Pavel se include și pe sine atunci când mărturisește: **„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”** (Rom. 6:3-5), **„...fînd îngropați împreună**

cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți...” (Col. 2:12).

Stropirea tradițională a copiilor este numită „botez”, dar în realitate acesta nu este un botez. Cuvântul grecesc pentru botez, „baptisma”, înseamnă de fapt „a fi scufundat” – „afundat”. Acest lucru este cunoscut de către toți teologii. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, cuvintele lui Isus din Ioan 3 au fost greșit înțelese și de aceea au fost și aplicate greșit: „*Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” Prin scoaterea ei din context, Scriptura a fost răstălmăcită, iar botezul copiilor mici a fost declarat ca naștere din nou din apă și Duh. Sugarul nu știe nimic despre har sau mântuire și, în mod clar, el nu poate fi născut din nou prin această ceremonie. Dacă cei care au primit acest botez al sugarilor sunt întrebați, mai târziu, în viață, de cele mai multe ori ei nu vor să audă despre har și nu doresc să fie deranjați cu Isus Hristos. Aici noi îi acuzăm înaintea lui Dumnezeu pe aceia care dau astfel de învățături nebiblice și care practică un astfel de botez.

La început au fost botezați numai aceia care au crezut, iar botezul a fost făcut prin scufundare în apă. Așa cum un mort este așezat pe spate într-un sicriu și îngropat, la fel cel care a murit față de sine însuși cu Hristos, este îngropat cu El în mod simbolic, prin botez (Rom. 6:3-11). Prin ridicarea de sub apă este simbolizată învierea la o nouă viață cu Hristos. N-ar trebui să mai discutăm despre Dumnezeu sau despre botez, ci să punem din nou în vigoare porunca divină: ***„Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.”*** (Efes.4:5-6).

În Samaria, Filip a vestit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos. Toți bărbații și femeile care au crezut, au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus (Fapte 8:1-17). După ce Evanghelia i-a fost predicată famenului etiopian care citea în prorocul Isaia, acesta a spus: „*Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?*” Filip a întărit: „*Dacă crezi din toată inima, se poate. Famenul a răspuns: ,Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.’ A poruncit*

să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă, și Filip a botezat pe famen.” (Fapte 8:33-40). Chiar și Ioan boteza acolo unde erau multe ape (Ioan 3:23), pentru că el trebuia să facă botezul în mod corect. El L-a botezat pe Mântuitorul nostru Isus Hristos, iar Acesta a ieșit apoi afară din apă (Mat. 3:16).

Când are loc botezul biblic, și acela care botează și cel care este botezat, intră în apă. Îndrăznește cineva să nege acest lucru, chiar și atunci când este scris? Succesiunea corectă este încă în vigoare: predica, credința, botezul. Cine va îndrăzni să Îl contrazică pe Dumnezeu și Cuvântul Său, rămânând în tradițiile nebiblice?

În Vechiul Testament, Numele care era chemat era Numele DOMNULUI, YAHWEH. În Noul Testament, Numele este YAHSUA, și este același EU SUNT, care a putut să spună, ***„Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”*** (Ioan 8:58). YAHWEH al Vechiului Testament este YAHSUA – ISUS al Noului Testament. În Vechiul Testament El S-a arătat într-un trup duhovnicesc, dar pentru noi, care suntem în trupul de carne, El S-a descoperit în Noul Testament în trup de carne ca să ne răscumpere.

Pavel rezumă acest lucru astfel: ***„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.” În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă ,oricine va chema Numele DOMNULUI, va fi mântuit.”*** (Rom.10:9-13).

În al treilea capitol al cărții Faptelor, citim despre minunea de vindecare pe care a trăit-o ologul. Petru a răspuns: ***„Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”*** (v.6). În al patrulea capitol, din cauza acestei vindecări, apostolii au fost chemați înaintea sfatului. Ei au fost întrebați: ***„Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?”*** Răspunsul lui Petru a fost: ***„S-o știți toți, și s-o știe tot***

norodul lui Israel! ***Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.***” (versetele 7-12). Apostolul Pavel, cel care avea autoritate divină din pricina chemării sale cerești, scrie: „***Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele DOMNULUI Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.***” (Col. 3:17).

Când este spus toate lucrurile, atunci este vorba despre fiecare lucru, iar omul lui Dumnezeu a spus că toate lucrurile trebuie făcute în Numele legământului nou-testamentar, și acest lucru este valabil pentru întreaga Biserică, de-a lungul Noului Testament. Cine are dreptate? Dumnezeu sau oamenii? Petru în Ierusalim, Filip în Samaria, Pavel în Efes – toți au botezat în Numele DOMNULUI Isus Hristos. În felul acesta mărturia despre botez este sprijinită de trei sau chiar de mai mulți martori.

Putem să vedem clar că în Vechiul și în Noul Testament accentul este pus pe Numele DOMNULUI, Nume în care trebuie făcute toate lucrurile. „***În orice loc în care Îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta...***” (Exod 20:24b). „***Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.***” (Mat. 18:20). Citim în Ps. 22:22 „***Voi vesti Numele Tău fraților mei, ...***” În predica de pe munte nouă ni s-a spus să ne rugăm: „***Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău...***” (Mat. 6:9). În rugăciunea de mare preot a DOMNULUI citim: „***Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.***” (Ioan 17:6). Fiul lui Dumnezeu s-a mai rugat: „***Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, ... Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut...***” (versetele 11+26). Accentul este pus pe Numele care este mai presus de orice nume, în care Dumnezeu S-a descoperit ca Tată în Fiul. Fie ca acest lucru să fie auzit de toate popoarele! Iar tu, popor al lui Dumnezeu, ia în serios această avertizare binevoitoare,

crede-o și acționează în conformitate!

MAREA LEPĂDARE DE CREDINȚĂ

Cum este posibil ca, în bisericile în care nu demult erau trimise la tronul harului rugăciuni în Numele lui Isus Hristos, acum să se părăsească modelul biblic și să se urmeze cursul bisericilor tradiționale? Dacă frații conducători din aceste zile ar recunoaște că acesta este timpul în care Dumnezeu readuce toate lucrurile la forma originală, nu s-ar întâmpla exact contrariul? N-ar întreba apostolul „*Cine v-a fermecat?*” (Gal.3:1). În adunările carismatice la care participă oameni din toate confesiunile, sunt introduse lucruri străine. Este evident faptul că oamenii sunt aduși sub o influență străină care însoțită de o muzică zgomotoasă, îi îndepărtează fără posibilitate de întoarcere.

Ei fac orice li se cere. Ei vin în față, și cad pe spate, după cum se așteaptă. Li se spune că au fost „răpuși” de către Duhul Sfânt și că au intrat în odihnă cu Dumnezeu. Dar este cu adevărat așa?

Oricine a citit Sfânta Scriptură știe că întotdeauna în prezența lui Dumnezeu oamenii au căzut cu fața la pământ. Începând cu Avraam (Gen. 17:3) până la Moise și Aaron (Num. 14:5), Iosua (5:14) și tot Israelul la sfințirea Templului. (1 Împ. 18:39) David a strigat: „*Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea DOMNULUI, Făcătorului nostru!...*” (Ps.95:6-7). De asemenea, Daniel a căzut cu fața la pământ (8:18). În grădina Ghetsimani, Isus a căzut cu fața la pământ (Mat. 26:38-42). Apostolul Pavel scrie, în 1 Cor. 14:25, că atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează prin darul prorociei, oamenii vor cădea cu fața la pământ. Și Ioan, pe insula Patmos, a căzut cu fața la pământ (Apoc. 1:17). Chiar oștile cerești cad cu fața la pământ când se închină: „*Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: ,Amin.’* „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumiile, cinstea, puterea și tăria, în vecii

vecilor! Amin.” (Apoc.7:11-12).

Cineva trebuie s-o spună și să avertizeze că lucrurile nu sunt corecte. Așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, căderea pe spate reprezintă judecata pronunțată asupra celor ce nu au intrat în odihna divină: „...și pentru ei cuvântul DOMNULUI va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo”, **ca mergând, să cadă pe spate** și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși” (Isa.28:7-13). Acest text se împlinește astăzi peste tot. După cum o descoperă Scriptura, dacă oamenii cad pe spate, atunci nimeni să nu vorbească despre binecuvântări, ci mai degrabă despre judecată. Avertizarea deosebită a acestui ceas este „Cercetați duhurile!”. Acest lucru trebuie să fie făcut întotdeauna prin comparație cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, în timpul sfârșitului, duhurile înșelătoare sunt atât de aproape de adevărata lucrare a lui Dumnezeu încât caută „să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24:24). Acolo unde Duhul lui Dumnezeu lucrează așa cum a făcut-o la început, trebuie ca toate lucrurile să fie așa cum au fost la început: se va descoperi aceeași credință, același botez, aceleași slujbe, aceleași daruri și roade ale Duhului Sfânt. Înșelătoria continuă să fie foarte aproape de lucrurile adevărate. Ne întrebăm: până când?

Cine nu înțelege că aceasta este cea mai importantă perioadă de timp înainte de revenirea lui Hristos, și că toate lucrurile trebuie reasezate acum în starea și în rânduiala de la început, acela nici nu-și va da seama cât de urgentă este nevoia de corectare prin învățătura biblică. Noi trăim acum ceea ce a prorocit apostolul Pavel despre timpul de sfârșit. Marea lepădare de credință se desfășoară în continuu astfel ca omul fărădelegii să se poată ridica și să fie recunoscut ca autoritatea universală din punct de vedere moral și spiritual. Potrivnicul este fiul pierzării, cel care se înalță deasupra a tot ceea ce se numește „Dumnezeu” și este vrednic de închinare. Majoritatea nu observă, dar întreaga lume religioasă îl ascultă, iar câtă vreme și unii și alții se găsesc în aceeași barcă, este indiferent dacă-l ascultă numai cu o ureche sau cu amândouă. Biblia spune că toți aceia care nu au primit dragostea pentru adevăr, vor trebui să creadă

minciunile unei puternice lucrări de răătăcire (2Tes. 2). Iar adevărul este numai Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu.

Dacă cineva nu crede Cuvântul original al lui Dumnezeu, atunci este obligat să creadă minciuna cuvântului răsucit. Dacă cineva nu-L crede pe Fiul lui Dumnezeu, acela va trebui să-l creadă pe fiul pierzării. Oricine nu crede ce a spus Dumnezeu prin adevăratul Proroc (Deut. 18:15-19), Mesia cel făgăduit, Unsul, așa cum subliniază apostolul Petru: „***Și oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului*** (Fapte 3:17-26), va crede ceea ce spune prorocul mincinos (Apoc. 19:20). Cine nu crede în întregime ceea ce a spus Hristos, crede prin aceasta învățăturile Antihristului. Referirea la apostolii Petru și Pavel nu înseamnă nimic dacă respectivul nu este în acord cu învățătura și practica lor biblică. Este în joc viața veșnică! Viața divină se arată numai dacă noi credem așa cum spune Scriptura. Cuvântul este sămânța (Luca 8:11), iar viața lui Dumnezeu care este în sămânță se poate arăta numai în aceia care l-au primit prin credință și au murit împreună cu Hristos față de ei înșiși. „*El le-a răspuns: ,Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina, este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina, sunt fiii Celui rău...*” (Mat. 13:37-38).

Multitudinea de proroci și de hristoși mincinoși – făcătorii de minuni ai timpului de sfârșit despre care a prorocit Hristos în Mat. 24 – sunt în acord cu mărturisirea trinitară care a fost necunoscută lui Hristos și apostolilor. Ei mai cred și că botezul trebuie făcut în formula trinitară, punându-se în opoziție directă cu învățăturile lui Hristos și ale apostolilor. Biserica de la început a stăruit în învățătura apostolilor (Fapte 2:42). În ciuda unei aparente confirmări exterioare a slujbei lor, la testul Cuvântului sunt descoperiți ca fiind apostoli mincinoși (Apoc. 2:2).

Conform Matei 7, de la vers 21, ei sunt aceia care vor pretinde că au făcut lucruri mari în Numele lui Isus. Dar în ceea ce îi privește personal, ei resping acest Nume despre care cântă și pe care-l folosesc, pentru că refuză categoric să fie botezați biblic ca și Pavel, în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Ei nu sunt gata să poarte ocară

lui Hristos, ci vor să primească slavă de la oameni (Ioan 5:44). Ei nu-și dau seama că predică o altă Evanghelie, un alt Hristos, și că sunt sub inspirația unui alt duh (2 Cor. 11:1-13). Acum lucrurile trebuie să se petreacă astfel ca Scriptura să se împlinească: „*Nu orișicine-Mi zice: „DOAMNE, DOAMNE!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „DOAMNE, DOAMNE! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege*” (Mat.7:21-23).

În ciuda slujbei lor impresionante, ei vor fi respinși și numiți lucrători ai fărădelegii, fiind puși în aceeași categorie cu dușmanul care reprezintă taina fărădelegii (2 Tes. 2:3-7). „*Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților...*” (Mat. 13:41-42).

Învinuirea trebuie adusă înaintea lui Dumnezeu, iar toate înșelătoriile religioase trebuie acuzate. Toate răstălmăcirile Cuvântului trebuie date în vileag. Înaintea lui Dumnezeu este valabil numai Cuvântul Său la care nu trebuie adăugat nimic (Apoc. 22:18). Judecata divină începe din casa lui Dumnezeu – în Biserica lui Isus Hristos. Așa cum la început, Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit din Ierusalim și învățătura de pe muntele Sionului, (Isa.2; Fapte 2), tot așa, acum se vestește pe pământ aceeași învățătură și același Cuvânt. Pentru Biserica adevărată este din nou valabil pasajul următor: „*Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.*” (Evrei 12:22-24).

Prin acest ultim mesaj este adresată ultima chemare pentru

ieșirea din robia babiloniană. Noi nu trăim în timpul Reformei, când cele 95 de teze au fost afișate pe ușa bisericii (din Wittenberg - n. tr.) și au fost reformate multe lucruri. Nu trăim nici în secolele ce au urmat și în care trezirile au condus mai adânc în Cuvântul adevărului, ci trăim în timpul restituirii totale a rânduiei divine în Biserica Dumnezeului celui viu. Acum trebuie zguduite temeliile omenești care nu sunt din stâncă, ci de nisip. Ce este zidit pe nisip, se prăbușește. Dar, cine recunoaște ziua și Mesajul ei? Cine este gata să-L urmeze pe DOMNUL tot drumul, până la desăvârșire? Cine ia în serios chemarea?

PROVOCAREA

Aș vrea să întâlnesc acea persoană care crede sincer și mărturisește că există trei Veșnici, trei Atotputernici, trei Atotștiutori care există ca persoane independente, fiind de aceeași părere în toate lucrurile, împărțind în mod egal Dumnezeirea. Într-adevăr, dacă mai sună logic, atunci ar fi vorba de trei dumnezei, și nicidecum de UN SINGUR Dumnezeu. De aceea, îndeosebi religia trinitară trebuie adusă înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Ea își are originea la Tertulian din Tunisia, cel care a inventat termenul de „trinitate”. Aceasta trebuie să se aplece sub verdictul Cuvântului lui Dumnezeu. Înaintea judecății Cuvântului trebuie să stea și doctrina lui Sabelius, cel care a inventat doctrina unitariană.

Da, unii ar putea fi surprinși, având în vedere că în ultimul timp în lumea religioasă se susține faptul că evreii, creștinii și musulmanii cred în același Dumnezeu. Acum se are în vedere globalizarea și o ordine mondială condusă în mod religios. După cum citim în presă, se urmărește alianța religiilor mondiale. Nu numai bisericile fiice se întorc la biserica-mamă, ci și religiile mondiale sunt invitate la Roma. Douăsprezece dintre cele mai importante religii ale lumii și-au manifestat deja dorința lor pentru unitate. Pretenția că toți cred în același Dumnezeu este pur și simplu o minciună monstruoasă.

În fotografia nr. 1 din anexa de la sfârșitul acestei broșuri, vedem modul în care susținătorii învățăturii trinitare preferă să îl reprezinte pe „dumnezeul format din trei persoane”.

Să ne fie îngăduit a întreba: oare așa a umblat DOMNUL Dumnezeu în grădina Eden? După această asemănare a fost făcut Adam? Cu siguranță, nu! Așa i S-a descoperit Dumnezeu lui Avraam? Desigur că nu! Așa a vorbit DOMNUL cu Moise față în față? Nicidecum! Reprezentanții teoriei trinitare ar trebui să accepte odată pentru totdeauna că această învățătură nu are nici un sens. Dumnezeu nu îngăduie nimănui să conceapă astfel de imagini care să Îl reprezinte. Chiar și a prezenta o astfel de imagine este o încălcare a ceea ce Dumnezeu Însuși a spus în Exod 20:1-7. Este o blasfemie. Dumnezeul triunic creat de părinții bisericii creștine, prezentat ca având trei chipuri, așa cum a fost reprezentat în religiile din vechime, sau având trei fețe, după cum este arătat adesea în picturi și icoane, nu este adevăratul Dumnezeu despre care mărturisește Biblia (Exod 20:1-6; Deut. 5:6-10; 6:4-9). Trei persoane veșnice care sunt în acord, dar sunt deosebite una de alta, nu pot fi nicidecum unicul Dumnezeu. În nici un chip nu poate fi vorba despre adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul lui Israel, Cel Veșnic. DOMNUL Dumnezeu trebuie să fie același atât în Vechiul cât și în Noul Testament, indiferent cum se descoperă El. El Însuși a dăruit poporului Său adevărata mărturisire de credință: „**Ascultă, Israele! DOMNUL, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.**” (Deut. 6:4-9). Aceeași mărturie este valabilă și în Noul Testament. „**Isus i-a răspuns: ,Cea dintâi este aceasta: <Ascultă Israele! DOMNUL, Dumnezeul nostru, este un singur Domn> și: <Să iubești pe DOMNUL, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta>; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: ,Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.**” De la cei care

ascultau a venit următorul răspuns: „*Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este Unul singur, că nu este altul afară de El...*” (Marcu 12:29-32).

Începând cu 11 septembrie 2001, când fanatici islamiști au ucis piloții și au dirijat avioanele cu pasageri în turnurile World Trade Center din New York, mulți oameni au căutat în diferite enciclopedii și cărți istorice lucruri referitoare la religia islamică. Noi am aflat cu surprindere că, Allah a fost vechiul zeu babilonian al lunii, despre care se credea că dă fertilitate întregii vegetații de pe pământ. De aceea, religia islamică a ales semiluna ca simbol al ei, și, din punctul lor de vedere, ei luptă împotriva necredincioșilor până ce luna devine plină, adică până când lumea întreagă se va supune religiei lui Mahomed. „*Zeul lunii*” este cu siguranță un alt dumnezeu, unul inventat, neavând nimic în comun cu Cel Atotputernic. Numai după ce Mahomed a purtat 28 de războaie împotriva tuturor celorlalte triburi, cucerindu-le pe ele și dumnezeii lor, el l-a proclamat pe Allah dumnezeul tribului său. Acesta urma să fie singurul dumnezeu căruia să i se aducă închinare la Mecca, în Kaaba.

Este o minciună îngrozitoare să afirmi că Dumnezeu este în fiecare religie, iar Hristos este prezent peste tot. Singurul Dumnezeu viu și adevărat este numai ACELA pe care-L întâlnim și care ne întâlnește din Geneza 1 până la ultimul capitol al Bibliei. Deși El S-a descoperit în multe feluri, numai Lui i se aplică termenul de „monoteism”.

În fotografia nr. 2 din anexă, puteți vedea cum la Vatican, în 14 mai 1999, papa a sărutat coperta ornamentală a Coranului, cu ocazia vizitei patriarhului (catolic) și a imamului din Bagdad.

Televiziunea irakiană a prezentat această imagine timp de mai multe zile. Intenția actuală este unirea tuturor religiilor în „ospitaliera” (largă, primitoare) „comunitate mondială.” Satan se folosește din nou de Cuvântul lui Dumnezeu, „pentru ca ei să fie una...” dar lasă deoparte ceea ce a fost spus înainte și după aceste cuvinte. Acum are loc și chemarea afară a copiilor lui Dumnezeu. Ei

formează turma mică și sunt uniți în adevăr sub Hristos, Capul: „*Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine*” (Ioan 17:21). DOMNUL îi cheamă pe ai Săi afară și-i îndeamnă să ia o hotărâre, întrebându-i: „*Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii?*” Biserica lui Hristos este concepută pentru a fi locuința lui Dumnezeu pe pământ. „*Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ,Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu..’* Apoi sună chemarea: „*De aceea: ,Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice DOMNUL; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice DOMNUL Cel Atotputernic*” (2 Cor. 6:15-18).

Tatăl a venit la noi numai prin Fiul, iar noi mergem la Tatăl numai prin El. Isus a spus: „*Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine... Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine?* Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14:6+10). Așa vorbește DOMNUL: „*Eu și Tatăl una suntem*” (Ioan 10:30).

CE ESTE VREDNIC DE CREZARE?

Numai Dumnezeu și Cuvântul Său prezintă încredere. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire (Rom.4). Toți credincioșii adevărați sunt sămânța duhovnicească a lui Avraam (Gal. 3). Ei pășesc pe urmele credinței și cred cum spune Scriptura. Mărturia lui Dumnezeu este clară, și la fel de clară este și mărturia prorocilor și a apostolilor. Acum suntem preocupați ca mărturia noastră să corespundă cu ceea ce este scris.

Creștinătatea s-a lepădat de credința adevărată și a inventat o religie. Unicul Dumnezeu a fost împărțit în persoane diferite cărora li se aduce închinare în mod separat. A urmat apoi ridicarea Mariei la statutul de „*Mamă a lui Dumnezeu*” - „*Theotokos*” (431 d.Hr.). Acesta este un lucru foarte serios. Aici duhurile se despart, pentru că este

scris: „*Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist...*” (1 Ioan 4:2-3). Deoarece părinții bisericii L-au declarat pe Fiul lui Dumnezeu ca „*Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și lumină din lumină*”, făcând din El o a doua persoană lângă singurul Dumnezeu, ei au venit și cu afirmația că Maria este „*Mama lui Dumnezeu*.” Desigur că aceasta este în mod direct o mărturie anticreștină. Biblia nu spune că Dumnezeu ar avea o mamă. Dumnezeu există din veșnicie în veșnicie. Când Elisabeta a fost umplută cu Duhul Sfânt, ea a spus lucruri care sunt valabile pentru totdeauna. Când a salutat-o pe Maria, ea n-a spus nicidecum „mama lui Dumnezeu vine la mine.” În cartea Adevărului este scris: „*Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica DOMNULUI meu?*” (Luca 1:43) Nici Îngerul nu a anunțat nașterea lui Dumnezeu, ci nașterea DOMNULUI nostru, după cum este scris în Luca 2:11.

A fost născut Fiul, Hristosul, Unsul, Mesia, descoperit în trup. Nu s-a făcut trup un Fiu veșnic, ci Cel care la început era Cuvântul, Logosul, s-a descoperit ca Fiu în trup de carne. Acesta este adevărul dumnezeiesc. Mărturia bisericii este total nebiblică: este mărturia antihristului, nu a lui Hristos. În legătură cu mărturisirea biblică despre Fiul, este scris: „***Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl***” (1 Ioan 2:23). Chiar înainte de această afirmație, apostolul Ioan a avertizat în legătură cu Antihristul care nu mărturisește că Isus este Mesia din momentul descoperirii în trup de carne. El pune accentul pe ungerea Duhului Sfânt care ne învață conform Scripturii, că „*nici o minciună*” — nici aceea care vorbește despre un Fiu veșnic — „*nu vine din adevăr*” (1Ioan 2:18-27). Sfânta Scriptură nu vorbește nici măcar o singură dată despre nașterea Fiului lui Dumnezeu în ceruri. De-a lungul Vechiului Testament este anunțată nașterea Fiului: această naștere a avut loc aici pe pământ, așa cum este arătat în Noul Testament. În cer a fost numai „*fiul zorilor*”, Lucifer. Dar, el s-a înălțat pe sine, a căzut și a devenit Potrivnicul (Isa. 14:12-14; Ezech.28:11-17), dumnezeul

acestui veac (2 Cor.4:4).

La fel de antihriste sunt și învățăturile care acordă Mariei poziția de mijlocitoare, și chiar o fac „împărăteasa cerului”, împreună cu dogma concepției imaculate și înălțarea ei trupească la ceruri. Dacă aceste lucruri s-ar fi întâmplat cu adevărat, mai mult ca sigur apostolii le-ar fi amintit în epistolele lor, așa cum au confirmat nașterea din fecioară și înălțarea lui Hristos. Toate aceste mărturisiri de credință nu au nici o bază biblică, nu-și au originea în Hristos, Capul Bisericii, și de aceea trebuie declarate ca învățături antihriste. Lucrurile despre care Scriptura nu mărturisește trebuie respinse. Biblia spune că numai Isus Hristos este mijlocitor și apărător. Nimeni altcineva. Numai El este Împăratul împăraților. Nu este nevoie de o împărăteasă a cerului – nici în ceruri și nici pe pământ. De asemenea, este scris „*Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică **Fiul Omului**, care este în cer*” (Ioan 3:13). Ce este vrednic de crezare: Cuvântul lui Dumnezeu sau învățăturile inventate de-a lungul timpului de către părinții bisericii și papi? De necrezut este și legenda „succesiunii apostolice” și faptul că Petru ar fi fost primul papă. Nici Biblia și nici istoria bisericii nu amintesc vreodată că Petru ar fi fost la Roma.

În ceea ce privește închinarea adusă Mariei, tuturor celorlalți sfinți și icoanelor lor, trebuie să ne întrebăm dacă așa ceva se mai poate numi serviciu divin. Mariologia și venerarea sfinților sunt complet străine Bibliei. După memorabila zi a Cincizecimii, când Maria, împreună cu cei 120, a primit Duhul Sfânt – o trăire fundamentală pentru credincioși – ea nu a mai fost niciodată amintită în Noul Testament. Ea a fost vasul ales de Dumnezeu, fecioara care să-L nască pe Fiul (Isa.7:14) și a îndeplinit singura sarcină – foarte importantă, de altfel – care i-a fost dată. Ea a fost, și a trebuit să fie o parte a omenirii căzute și păcătoase, în care urma să se nască Răscumpărătorul ca să ne mântuiască din această stare de cădere. De aceea, ea L-a mărturisit pe Hristos ca Mântuitor al ei personal (Luca 1:47). Biserica Romei a schimbat într-adevăr toate învățăturile originale și a acordat Mariei o parte din atributele lui Hristos. Satan, dumnezeul acestei lumi, s-a folosit de părinții bisericii pentru a

provoca această pustiire spirituală. Dușmanul nu a distrus numai rânduiala divină a creației, ci și rânduiala divină a planului de mântuire a lui Dumnezeu. Consecința a fost că din închinarea care trebuia să-i revină DOMNULUI Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul, a rămas doar o vorbă goală. Toate lucrurile nebiblice din creștinătatea apostată trebuie verificate și osândite.

Părinții bisericii nu au fost nici apostoli și nici proroci. Ei au emis diverse ipoteze despre Dumnezeu și despre alte învățături, teorii care au devenit mai târziu mărturii de credință, crezuri și dogme. Ei nu au înțeles deloc împlinirea planului de mântuire al lui Dumnezeu, felul în care acest plan a fost prezentat în Vechiul Testament și modul în care se împlinește în timpul Noului Testament. Dumnezeu a răscumpărat omenirea căzută în moarte și ne-a împăcat cu El, dăruindu-ne viața veșnică.

La începutul zidirii naturale, Adam a fost fiul creat al lui Dumnezeu. Hristos este singurul Fiu născut, începutul zidirii noi, divine (Apoc.3:14). „***El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea...***” (Col. 1:15-16). „*Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați...*” (Rom. 8:29). „*Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos...*” (1Cor. 15:21-22).

Pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu născuți din nou, este valabil cuvântul: „...dacă este cineva în Hristos, ***este o făptură nouă***. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5:17), „...Și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, ***făcut după chipul lui Dumnezeu***, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4:23-24). „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile” (Col. 2:13). „El, de bună voia Lui, ***ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui...***” (Iacov 1:18). „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci ***dintr-una care nu poate putrezi, prin***

Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac...” (1Pet. 1:23).

„Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc...” (1Cor. 15:49). *„Căci DOMNUL este Duhul; și unde este Duhul DOMNULUI, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava DOMNULUI, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul DOMNULUI...”* (2 Cor. 3:17-18). Răscumpărătorul a trebuit să se arate în trup de carne aici pe pământ ca să împlinească lucrarea de răscumpărare. El a strigat pe cruce: *„S-a isprăvit!”* *„Trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului...”* (Rom. 8:3). Așa cum Dumnezeu trimisese toți prorocii, pe Ioan Botezătorul – oameni trimiși de Dumnezeu, dar născuți pe pământ – la fel a fost trimis și Fiul după nașterea Lui aici pe pământ. Greșeala fatală pe care au făcut-o teologii, constă în ideea închipuită că Fiul a existat lângă Dumnezeu în veșnicie. Apostolul Pavel ne-a clarificat lucrul acesta în Gal. 4:4, *„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege.”* Ca urmare, *„a trebuit să Se asemeze fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului”* (Evrei 2:17). *„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este...”* (1 Ioan 3:2). Învierea Sa într-un trup de slavă este garanția că și noi vom învia și vom avea un trup de slavă.

TIMPUL ESTE APROAPE

În urma noastră sunt două mii de ani ai timpului de har, timp cunoscut ca *„zilele de pe urmă”* (Fapte 2:17; Evrei. 1:1-2). Este timpul pe care Dumnezeu l-a pus la dispoziția omenirii în timpul noului legământ. Înaintea noastră se află evenimentul răpirii Bisericii-Mireasă pentru nunta Mielului în ceruri (Mat. 25:1-10; 1Tes. 4; 1Cor.

15; Apoc. 19). Nunta din slavă este urmată de al șaptelea mileniu al istoriei omenirii. Nu ne vom ocupa de perioada de două mii de ani de la Adam la Avraam și nici cu cei două mii de ani de la Avraam la Hristos. Nu ne vom ocupa aici nici de perioada scurtă a necazului cel mare dintre răpire și începerea Împărăției de o mie de ani. Aceste subiecte au fost deja tratate în alte publicații.

„*Ziua DOMNULUI*” este descrisă în diverse contexte în Vechiul Testament și în Noul Testament ca o zi de mânie și furie (Isa. 13:6-16), o zi de întuneric însoțită de semne în ceruri și pe pământ (Ioel 2), o zi care va veni ca un hoț noaptea (1 Tes. 5:1-4), o zi în care toate lucrările oamenilor vor fi arse (2 Pet. 3:1-10). DOMNUL Isus a vorbit despre ea ca fiind „*ziua învierii*”. În Ioan 6, ea este amintită de patru ori în legătură cu învierea: „*Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (vers. 39, 40, 44, 54). La începutul „*zilei de apoi*” va avea loc prima înviere, iar la sfârșitul acestei zile, va avea loc a doua înviere. „*... și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată...*” (Ioan 5:29). „*Ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani...*” (Apoc. 20:1-6) Apoi va avea loc judecata de la Tronul alb (vers. 11-15). După aceasta urmează un cer nou și un pământ nou (Apoc. 21:1), iar timpul se revărsă în veșnicie.

Acum ne aflăm la finalul unei alte perioade de timp care ar putea lua sfârșit în orice clipă. Deși nimeni nu cunoaște ziua sau ceasul, semnele timpului arată acest lucru. Revenirea făgăduită a lui Hristos este extrem de aproape și Dumnezeu așteaptă în îndelunga Lui răbdare, ca și ultimii să intre în Împărăția Sa (2 Pet. 3:9). De două mii de ani credincioșii adevărați așteaptă împlinirea făgăduinței pe care a făcut-o DOMNUL Isus. „*...Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi...*” (Ioan 14:1-3). N-a mai existat niciodată un timp în care împrejurările și semnele

însoțitoare ale acestui eveniment măreț din planul mântuirii să fi fost atât de evidente cum sunt acum. Poate că bațjocoritorii întreabă, așa cum s-a prorocit pentru timpul de sfârșit „*Unde este făgăduința venirii Lui?*” Apostolul Petru a fost deja atunci călăuzit să dea răspunsul „*DOMNUL nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui ... ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.*” „*Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru DOMNUL, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi...*” (2 Pet. 3).

DOMNUL Isus a amintit în Mat.24, Marcu 13 , Luca 17 și în alte locuri despre lucrurile care vor avea loc înaintea revenirii Sale. Va fi aidoma timpului lui Noe. Atunci a avut loc amestecul celor două semințe, cea a lui Set și cea a lui Cain, fiii lui Dumnezeu cu ficele oamenilor (Gen.6). Potopul a pus capăt acestui lucru. Va fi așa cum a fost în Sodoma și Gomora când imoralitatea a ajuns la culme (Gen. 19). Avraam a fost prorocul aceluia timp căruia DOMNUL i-a descoperit ce se va întâmpla (Gen. 18:17). Dumnezeu a trimis din cer judecata Sa prin foc și pucioasă. Înainte ca lumea aceasta să treacă prin judecățile apocaliptice ale mâniei și să fie curățată prin foc, Dumnezeu oferă har și răscumpărare. Înaintea judecății este dată avertizarea.

DOMNUL Isus a confirmat făgăduința trimiterii prorocului Ilie în timpul sfârșitului, înaintea acestei zile mari și înfricoșate (Mal. 4:5-6). Este de foarte mare importanță faptul că El a reînnoit făgăduința în Matei 17:11 și în Marcu 9:12: „*Și Isus a răspuns și le-a spus: „În adevăr, Ilie va veni mai întâi, și va reaseza toate lucrurile”*”. Această făgăduință este la fel de importantă ca și aceea despre slujba lui Ioan Botezătorul, care a venit în duhul și puterea lui Ilie ca să întoarcă inimile părinților vechi testamentari, spre copiii Noului Testament (Luca 1:17). Această făgăduință s-a referit la prima venire a lui Hristos. Acum se împlinește partea a doua: inima copiilor este întoarsă la părinții apostolici, lucru legat direct de chemarea afară și pregătirea Bisericii Mireasă înaintea revenirii lui Hristos. În Cuvântul lui Dumnezeu este făgăduită o restituire totală pentru Biserica Noului Testament. Aceasta va fi readusă la starea ei de la

început.

Desigur că se pune întrebarea: ce a pierdut Biserica Dumnezeului celui viu și ce trebuie reșezat acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos? Fără îndoială, noi am ajuns la răscrucea unei epoci. Porunca acestui ceas sună astfel: Nu intrați în panică, ci recunoașteți Mesajul care precede venirea lui Hristos! Toți trebuie să cugete bine la această expunere în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ca să fim gata pentru revenirea lui Hristos, în Biserica Dumnezeului celui viu, totul trebuie să revină la starea de la început, conform făgăduinței. De aceea este scris: „... *ca să vină de la DOMNUL vremurile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.*” (Fapte 3:19-21). Este la modă să vorbești despre „*profeția timpului de sfârșit*”, să predici „*Evangelia prosperității*” și, totodată, să treci pe lângă făgăduințele biblice date Bisericii. Cine are ochi duhovnicești poate observa că în marile biserici se repetă istoria de la prima venire a lui Hristos. DOMNUL plânge din nou pentru ai Lui, spunând „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi*” (Luca 19:42). Acum se întâmplă ceva ce s-a întâmplat întotdeauna, chiar și în zilele DOMNULUI nostru: credincioșii Scripturii îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce a făcut în trecut, privesc spre ce va face El în viitor, dar trec pe lângă ce face El în prezent.

Cine nu este în legătură cu ultima mișcare a lui Dumnezeu, cu siguranță că nu va fi gata pentru răpire. Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, a fost luat în slavă fără să vadă moartea. El este un simbol al celor ce trăiesc acum în ultima epocă a Bisericii și cărora le-a fost dată făgăduința: „*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie*” (Apoc. 3:21). Credincioșii adevărați așteaptă acum ceea ce a scris apostolul Pavel: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați...*” (1Cor.

15:51). Înainte de schimbarea trupului, trebuie să aibă loc schimbarea inimii și a vieții. Dumnezeu a promis în Vechiul Testament că va face un legământ nou și că va da poporului Său o inimă nouă, un Duh nou și o viață nouă (Ier. 36:31-34; Ezech.11:19; 18:31-32). Același lucru îl găsim în Noul Testament (Mat. 26:26-29; Evrei.8:6-13). Despre Enoh, citim: „*Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu*” (Evrei 11:5). Înainte de a fi răpiți, noi avem nevoie de credința de răpire și de siguranța divină că suntem plăcuți lui Dumnezeu.

A primi lumină și a fi născut din nou prin Duhul nu este suficient pentru întâia înviere, pentru schimbarea trupului și pentru răpire. Puterea de transformare a Duhului Sfânt trebuie să locuiască în noi pentru a învia trupurile noastre muritoare (Rom. 8:11). Duhul Sfânt trebuie să locuiască în noi pentru a ne da mărturia că suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Fiul lui Dumnezeu. (Mat. 3) „*Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică: „Tată!”*” (Gal. 4:6). Această trăire ne dăruiește călăuzirea directă a Duhului Sfânt, „*Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu*” (Rom. 8:14).

Toți prorocii la care a venit Cuvântul au fost inspirați și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Toți cei care cred Cuvântul, au aceeași inspirație și călăuzire a Duhului Sfânt, primind pecetea Lui: „*Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui*”(Efes. 1:13-14). Noi trebuie să primim personal de la Dumnezeu toate trăirile răscumpărării. Aici se includ înnoirea prin Duhul Sfânt, nașterea din nou, dar și ungerea și umplerea cu Duhul Sfânt, după modelul credincioșilor de la început.

Dorința umblării cu Dumnezeu este în inima tuturor celor ce vor să stea înaintea Lui și să participe la răpire. O viață plăcută Lui nu

este posibilă decât în concordanță deplină cu Cuvântul și voia Sa. Toate celelalte lucruri sunt teorii și iluzii. Dumnezeu Și-a exprimat de două ori plăcerea față de Fiul Său: la botez, când Fiul a spus: „*căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit*” (Mat. 3), și pe muntele schimbării la față (Mat.17). Acolo a fost adăugată porunca „... *de El să ascultați!*” Pe pământ au existat întotdeauna oameni care au fost rânduiți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, după plăcerea voii Sale (Efes. 1:5). Lor le sunt descoperite taina voii Sale și sfatul Său (Efes. 1:9-14). Apostolul Pavel îi încurajează pe credincioșii adevărați care așteaptă apropiata venire a lui Hristos: „*Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. ...ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.*” (Filipeni 2:12-18). Înainte ca noi să fim răpiți, Dumnezeu trebuie să-Și găsească plăcerea în noi.

Lucrurile prezentate în continuare vor fi un test care va arăta cine crede ce spune Scriptura și cine crede ce spun oamenii. Trebuie să revenim la făgăduința acestui timp. Ioan Botezătorul a fost împlinirea textului din Maleahi 3, așa cum confirmă cele patru Evanghelii. Slujba lui a avut loc acum două mii de ani, la începutul „*zilei mântuirii*”. Acum se încheie timpul de har și se apropie ziua DOMNULUI, iar făgăduința din Maleahi 4 trebuie să se îplinească în întregime. Trăim din nou într-o epocă profetică. DOMNUL a subliniat și confirmat valabilitatea acestei făgăduințe deosebite după încheierea slujbei lui Ioan Botezătorul, care a venit în duhul și puterea lui Ilie. Această făgăduință rămânea a se împlini în viitor: „***Cu adevărat, va veni mai întâi Ilie și va reazeza toate lucrurile.***” (Mat.17:11).

Când Dumnezeu face ceva extraordinar pe pământ, El își descoperă taina slujitorilor Săi, prorocii (Amos 3:7). Astfel se împlinește ceea ce a prorocit DOMNUL: „*Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit*” (Mat. 10:41). Dar este valabilă și avertizarea „*Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți nici un rău*”

prorocilor mei!” (1Cro. 16:22; Ps.105:15). Întotdeauna există oameni care îi ucid cu pietre pe prorocii trimiși de Dumnezeu, pentru ca apoi să le împodobească mormintele. Indiferent cum sunt primiți aceștia, Dumnezeu trimite poporului Său mesageri înainte de a judeca.

Ilie a strâns poporul lui Dumnezeu, a luat douăsprezece pietre după numărul celor douăsprezece seminții, a rezidit altarul dăruit și a adus jertfa, astfel ca Dumnezeu să poată răspunde (1Împ.18). Tot așa, prin mesajul lui Ilie, trebuie reșezată învățătura celor doisprezece apostoli, (Fapte 2:42; Efes. 2:20) și toți credincioșii adevărați trebuie strânși laolaltă astfel ca Dumnezeu să poată răspunde.

Trebuie să admitem faptul că toate adunările carismatice, cu toată muzica și lauda lor, nu reprezintă acele timpuri de învioreare făgăduite, ci mai degrabă o distracție religioasă și o festivitate bine intenționată, dar greșită. Odată cu mișcarea finală a Duhului Sfânt, trebuie să aibă loc reșezarea tuturor lucrurilor în Biserica nou-testamentară. Făgăduința vorbește limpede despre aducerea Bisericii la starea de la început. Trist, dar adevărat, DOMNUL spune că închinarea este adusă degeaba dacă închinătorii rămân în învățături omenești, disprețuind Cuvântul și făcându-l fără putere pentru ei. Crezurile bisericești au fost declarate infailibile și obligatorii pentru membrii bisericilor. În același timp, Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu a fost pus deoparte. Dacă o învățătură sau practică nu provine de la Hristos, atunci este împotriva Lui. De aceea, așa vorbește DOMNUL: *„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești”*... *„Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră...și faceți multe alte lucruri de acestea”* (Marcu 7:7+13).

După ce faptele au fost expuse, toți trebuie să se decidă individual dacă părinții bisericii și urmașii lor mai trebuie cinstiți sau dacă nu cumva toți ar trebui învinuiți la Scaunul divin de judecată! Întrebarea următoare se pune tuturor: biblic vorbind, este suficient să ne întoarcem numai până la ceea ce au spus și au învățat reformatorii, sau trebuie să ne întoarcem la început, la ceea ce au învățat și practicat Petru, Ioan, Iacov și Pavel? Ceilalți ar putea sta pe gânduri

întrebându-se dacă este suficient să se întoarcă la cele spuse de oamenii renumiți ai veacurilor trecute sau să se întoarcă neapărat la lucrurile învățate cu claritate și practicate la înființarea Bisericii Noului Testament.

Ca nimeni să nu rămână pe dinafară, vom folosi această ultimă comparație pentru a vedea dacă este potrivit să-i întrebăm pe renumiții evangheliști de televiziune despre învățăturile lor privitoare la Dumnezeu, botez și așa mai departe. Noi trebuie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu! Înapoi la început! Este un „trebuie” pentru toți predicatorii și pentru toți oamenii.

De asemenea, trebuie să ne amintim că la începutul Noului Testament, învățătorii evrei renumiți nu au cunoscut vremea cercetării lui Dumnezeu. Liderii creștini de azi îi numesc farisei și fățarnici pe învățătorii de atunci, dar, de fapt, ei înșiși pot fi învinovați de aceleași lucruri. În vremea aceea ei nu s-au supus sub brațul puternic al lui Dumnezeu, nu au făcut voia lui Dumnezeu, respingând botezul lui Ioan. De aceea este scris: **„Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui ”** (Luca 7:29-30).

Și astăzi există mulți evangheliști și multe personalități carismatice care-i învață pe alții, țin adunări, având impresia că au un rol important în Împărăția lui Dumnezeu, dar nu recunosc ce face Dumnezeu acum conform planului Său de mântuire.

Ioan Botezătorul a fost un proroc făgăduit care a deschis perioada harului: **„Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu.”** (Luca 3:2-6). **„El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el.”** (Ioan 1:6-13). Ioan mărturisește despre Mântuitor: **„Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel ”** (1:31). Prin ultimul proroc și prin mesajul său a început sfârșitul timpului de har, iar accentul cade din nou pe botez. Acum este obligatoriu ca toți care se supun planului lui Dumnezeu să fie botezați biblic în Numele DOMNULUI Isus Hristos.

De fiecare dată când Dumnezeu face istorie pe pământ,

Împărăția lui Dumnezeu vine cu putere punând capăt căilor noastre. Pentru ca toți să înțeleagă ce înseamnă „*biblic și apostolic*”, și să nu mai aibă nici o scuză, vom merge în Fapte 19.

Apostolul Pavel a vizitat un grup de credincioși biblici din Efes. Prima sa întrebare a fost: „*Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?*” Surprins de faptul că ei nu L-au primit, i-a întrebato: „*Dar cu ce botez ați fost botezați?*” Ei au răspuns: „*Cu botezul lui Ioan.*” Ei fuseseră botezați la fel ca și Isus Hristos, deoarece erau ucenici ai lui Ioan. Dar acest botez nu mai era suficient! Lucrarea răscumpărării fusese împlinită. Legământul cel Nou intrase în vigoare. Biserica fusese înființată. De atunci încoace devenise valabil ceea ce apostolul Petru a spus prin însărcinare divină în prima sa predică. Fără a mai spune ceva, ei au ascultat cuvintele omului lui Dumnezeu: „***Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele DOMNULUI Isus.***”

Trebuie subliniat că, la sfârșit, toate lucrurile trebuie să fie așa cum au fost la început. Privind înapoi în timp, Reforma și trezirile care au urmat au avut importanța lor. La începutul secolului 20, înaintea Primului Război Mondial, a avut loc o puternică mișcare a Duhului Sfânt. După al doilea război mondial, Dumnezeu a trimis cea mai puternică trezire de vindecare din zilele apostolilor încoace. Dar acum a sosit ceasul cercetării finale din partea lui Dumnezeu, la sfârșitul timpului de har, înaintea revenirii lui Isus Hristos. Acum nu mai este valabil ce a învățat și practicat cineva în secolele trecute, ci numai învățăturile din Cuvântul de la început. Rânduiala divină din Biserica de la început trebuie restabilită.

Toți cei care refuză acum să fie botezați în Numele DOMNULUI Isus Hristos – una din învățăturile începătoare – (Evrei. 6:2), resping planul lui Dumnezeu de mântuire cu privire la ei, deși au impresia că-l predică și îl cred. Nimănui nu-i va fi de folos să enumere lucrările făcute în Numele Lui, dacă nu este în acord cu învățăturile de bază, originale (Mat.7:21-27). Aceștia vor trebui să audă cuvintele „*Depărtați-vă de la Mine!*”, direct de pe buzele DOMNULUI. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL ÎN CUVÂNTUL SĂU!

„IATĂ, EU VIN CURÂND”

În Matei 25 citim: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” În ultimul capitol al Bibliei găsim scris: „*Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine...*” . Acolo se mai spune „*Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate*” (vers. 14). În Apocalipsa 19:7, citim „*Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit...*” În Matei 25 mai citim: „*...a venit Mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa...*” În Evanghelie găsim și exprimarea: „*Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată...*” (Mat. 24:40-41). Având în vedere împlinirile evenimentelor prorocite înaintea revenirii lui Hristos, DOMNUL nostru spune: „*Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.*” (Mat. 24:33-34). Luând în considerare că prorociile care preced revenirea lui Hristos se împlinesc acum, DOMNUL nostru spune în Luca 21: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.*” ... „*Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*” ... „*Vegheați dar în tot timpul, și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului Omului*”(Luca 21:28,31+36). Toate lucrurile au loc la împlinirea timpului. Numai jumătate din cele care au așteptat venirea Mirelui și au ieșit în întâmpinarea Lui, au fost pregătite de nuntă. Celelalte au bătut la ușa încuiată, dar era prea târziu – prea târziu pentru totdeauna. Este absolut necesar ca toți credincioșii biblici să nu riște și să nu spună „*Vom reuși noi cumva.*”

Cei ce aparțin Bisericii Mireasă vor primi în mod sigur făgăduința Mirelui pentru acest timp; ei sunt numiți copii ai făgăduinței (Rom. 9:8; Gal. 4:28). Ei primesc Duhul Sfânt făgăduit (Fapte 2:33). Pentru ei este valabil Efeseni 4:30, „*Să nu întristați pe*

Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării”. Conform Isaia 8:16, mărturia și Cuvântul urmau să fie învelite și pecetluite în ucenici. Noi trebuie să știm care este criteriul biblic necesar pentru răpire. Cu ajutorul lui Dumnezeu trebuie să îndeplinim condițiile cerute. Fecioarele nechibzuite și-au luat candelile. Ele aveau lumină în lămpi. Dar, cele înțelepte și-au luat și untdelemn **în vase**, astfel ca fitilul să nu se stingă în momentul decisiv de la miezul nopții. În Scriptură, untdelemnul este un simbol al Duhului Sfânt. Ungerea cu untdelemn a fost întotdeauna în legătură cu dedicarea lui Dumnezeu. Prin ungere, împărații și preoții au fost dedicați și puși în slujba lui Dumnezeu.

Prin descoperirea lui, Cuvântul prorociei a devenit o lumină strălucitoare în întunericul din acest timp important. Acesta răspândește lumina lui clară asupra tuturor lucrurilor ce aparțin timpului de sfârșit, dar nu admite nici o răstălmăcire (2 Pet. 1:16-21). Noi trăim acum cu adevărat ceea ce este scris: „*Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.*” (Ps. 119:105). Așa cum a fost la prima venire a lui Hristos, prorocia biblică trebuie recunoscută și înțeleasă în împlinirea ei. Întrebarea este: cui i se potrivește ceea ce DOMNUL nostru a spus: „***Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi***” (Luca 19:41-42) sau chiar „***A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit***”? (Ioan 1). Ferească Dumnezeu ca aceste lucruri să se repete în viața cuiva! Dimpotrivă, fie ca toți cititorii să trăiască personal împlinirea următoarelor cuvinte: „***Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu...***” (Ioan 1:6-13) și de asemenea „***...Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut...***” (Fapte 13:46-49). Ferice de cei cărora li se potrivește cuvântul: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*” Acest lucru capătă importanță acum, deoarece la sfârșit Mireasa și Mirele vor deveni una. „*Iată, Eu vin curând!*” este vestea pe care Mirele i-o transmite Miresei. Mireasa Îi răspunde: „*Și Duhul și Mireasa zic: ,Vino!’ Și cine aude, să zică: ,Vino!’*” Acum, timpul este aproape. Dumnezeu a dăruit lumină în seara zilei mântuirii;

acum, la miezul nopții, răsună strigarea trezirii, iar în curând se va ivi dimineța veșnică. Apostolul Pavel ar striga din nou: „*Maranata!*” Domnul nostru vine! (1 Cor. 16:22).

EPILOG

Am avut privilegiul de a fi în Împărăția lui Dumnezeu de peste o jumătate de secol. Din 1949, am luat parte la trezirea care a început după Al Doilea Război Mondial. Am făcut cunoștință deja din 1950 cu toți evangheliștii din SUA, iar unora dintre ei le-am fost chiar traducător. Am fost binecuvântat mai ales prin slujba omului trimis de Dumnezeu, William M. Branham, din SUA. După ce am cercetat cu Cuvântul învățăturile sale, am constatat că slujba lui era bazată numai pe Cuvântul lui Dumnezeu, biblic și apostolic. Este o defăimare atunci când se răspândește minciuna că William Branham a aparținut bisericii *Jesus-Only*, numai din cauză că unii pastori de acolo l-au invitat să țină adunări. Adevărul este că el a fost ordonat în 1932, de dr. Roy Davis, în Biserica Baptistă de Sud, din care face parte și Billy Graham. Desigur că a fost așezat în Împărăția lui Dumnezeu printr-o chemare și însărcinare divină, fiind în slujba tuturor copiilor lui Dumnezeu. Așa cum prorocii, numiți „*văzători*”, au avut viziuni, la fel a fost și cu William Branham. La puțin timp după ce a primit însărcinarea sa din 7 mai 1946, a văzut într-o vedenie doi pomi plini de roade coapte. Pe unul din aceștia era scris „*Trinitate*”, iar pe celălalt era scris „*Unitate*”. El s-a văzut stând între cei doi pomi, scuturându-i puternic cu brațele, iar roadele celor doi pomi au căzut din belșug peste el. El s-a referit la vedenia pe care Dumnezeu i-a dat-o, atunci când s-a întâlnit cu reprezentanții „*Adunărilor lui Dumnezeu*”, rev. Ness, și cu rev. Siscem, de la „*Biserica Penticostală Unită*”. Fiecare din cele două mari mișcări penticostale din SUA au vrut ca fratele Branham să li se alăture. Dar el a spus că nu se poate alătura nici uneia, pentru că slujba lui era destinată tuturor copiilor lui Dumnezeu din toate bisericile. Aici trebuie să spunem că nici un om al lui Dumnezeu nu este împotriva oamenilor care sunt în diferite religii și biserici, ci împotriva sistemului care-i ține prizonieri (Isa.

42:22).

Prin denigrarea lui, s-a vrut ca singurul evanghelist care putea să spună ziua, locul și ceasul chemării și însărcinării sale, să fie redus la tăcere, astfel ca ceilalți să-și poată continua nestingheriți programele lor. Toți aceia care au luat parte la primul val al trezirii, de după Al Doilea Război Mondial, știu foarte bine că William Branham a fost folosit de Dumnezeu Atotputernic pentru a produce străpungerea spre această mare trezire în care s-au manifestat mântuirea și vindecarea. Lumea nu ar fi auzit de alți evangheliști, dacă nu ar fi fost dată această însărcinare divină. Toți aceia care și-au început slujba spre sfârșitul anilor '40, în 1950 și la începutul anilor '60, au fost, fără excepție, inspirați într-una din adunările lui Branham, și s-au hotărât să participe la această trezire. Oral Roberts, T.L.Osborn, Gordon Lindsay, David DuPlessis, Demos Shakarian, mulți alții, până la Morris Cerullo și Kenneth A. Hagin – toți au fost martori ai lucrării supranaturale a lui Dumnezeu. Dar au înțeles ei oare care a fost de fapt scopul acestei slujbe unice, dată de Dumnezeu?

Dacă DOMNUL Isus ar umbla azi pe pământ, El ar proceda la fel cum a procedat atunci: mai întâi, ar intra în Templul Său, ar face rânduială, ar răsturna câteva rafturi cu cărți și i-ar scoate afară pe toți speculanții. Pe de altă parte, ar arăta spre slujba care precede venirea Sa. Așa cum la prima venire a lui Hristos a fost trimis Ioan Botezătorul cu un mesaj care să pregătească calea DOMNULUI, tot așa este acum, înainte de revenirea lui Hristos. Restituirea, care are loc prin Mesajul Timpului de Sfârșit, este în curs și pregătește calea. Despre Ioan, premergătorul lui Hristos, este spus „*Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui...*” (Ioan 3:29). Ioan a fost premergătorul Mirelui, un om trimis de Dumnezeu, al cărui glas era de fapt glasul Mirelui. Mesajul său pregătea poporul lui Dumnezeu. La fel este și acum. Un om trimis de Dumnezeu, un prieten al Mirelui, aduce Miresei mesajul Mirelui. Adevăratul mesaj dumnezeiesc este Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci. Dacă este adevărat – și este adevărat, cu siguranță – că la sfârșitul timpului de har, lui

William Branham i-a fost dată o însărcinare divină prin aceste cuvinte: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul ca să premeargă prima venire a lui Hristos, Mesajul care-ți este dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos!”? Ca să evite orice înțelegere greșită, omul lui Dumnezeu, după ce a repetat ceea ce i s-a spus, a adăugat: „Nu eu voi fi premergătorul, ci Mesajul va premerge revenirea Lui!”

Din clipa în care prorocul făgăduit a pășit pe scenă, Împărăția lui Dumnezeu a fost predicată și a avut loc străpungerea (Luca 16:16). Același lucru se repetă acum, prin slujba prorocului trimis pentru timpul nostru. Așa cum Ioan Botezătorul și-a cunoscut locul în Scriptură, la fel, William Branham, omul trimis de Dumnezeu în timpul nostru, și-a cunoscut locul în Împărăția lui Dumnezeu. El a fost acela prin care DOMNUL a aruncat din nou lumină asupra învățăturilor originale despre Dumnezeire, botez, cină, etc. Au fost descoperite toate tainele ascunse în Scriptură, chiar și ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului. În Biserică au fost reasezate rânduiala biblică și practica de la început. Eu am fost martor în Europa și SUA la lucrurile pe care le-a făcut Dumnezeu prin slujba lui William Branham, până la plecarea acestuia, în 1965. Am văzut cu ochii mei repetându-se ceea ce s-a întâmplat în zilele Bibliei, și pot mărturisi că textele din Evrei 13:8 și Ioan 14:12 au fost confirmate. Nu vom intra mai mult în aceste detalii. În diferite publicații am scris deja despre această slujbă făgăduită. A fost el prorocul trimis cu o slujbă de reasezare înaintea zilei DOMNULUI, sau să așteptăm pe altul? Mesajul Cuvântului lui Dumnezeu pe care el l-a adus, precum și confirmarea supranaturală, certifică acest lucru.

Această expunere este dedicată tuturor slujitorilor lui Dumnezeu din întreaga lume, care poartă responsabilitatea în biserici, școli biblice, seminare, etc. Pe mulți dintre ei am ajuns să-i cunosc personal. Desigur, prezentarea este și pentru aceia în ale căror mâini s-ar putea să ajungă această broșură prin harul lui Dumnezeu.

Toți vor trebui să se decidă: îi vor crede ei pe martorii adevărați sau pe cei mincinoși? În Isaia 43:10, DOMNUL a spus „Voi sunteți martorii Mei – „zice DOMNUL”. DOMNUL Isus, vorbind apostolilor Săi, le-a spus: „...și-Mi veți fi martori...” (Fapte 1:8). Noi

am luat Vechiul și Noul Testament și am arătat armonia dintre toți martorii lui Dumnezeu. Veți da ascultare acelor care au depus mărturie în Numele DOMNULUI? De acum încolo este imposibil ca un adevărat copil al lui Dumnezeu să creadă în continuare ceea ce au spus martorii mincinoși. Martorii mincinoși sunt părinții bisericii și urmașii lor care învață contrar martorilor adevărați. Este scris: „**cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos...**” (1 Ioan 5:10). Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, nimeni nu poate să declare înaintea lui Dumnezeu că două lucruri opuse sunt amândouă corecte. De acum înainte, nimeni nu mai are nici o scuză, iar eu pot spune: „*De aceea vă mărturisesc astăzi, că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu*” (Fapte 20:26-27).

Ce voi spune mai departe este numai ca o mărturie, astfel ca toți să înțeleagă responsabilitatea pe care o am eu, din cauza unei chemări directe. Eu, fratele Frank, am primit această chemare în 2 aprilie 1962, chiar în zorii zilei, aici în Krefeld, Germania. Eu am auzit cu urechile mele glasul pătrunzător și poruncitor al DOMNULUI. După ce m-am rugat de dimineață, stăteam în cameră privind un moment spre fereastra dinspre răsărit, când, deodată, de deasupra mea, din dreapta, am auzit Glasul DOMNULUI spunând: „*Slujitorul Meu, timpul tău pentru acest oraș se va sfârși în curând. Te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu.*” În clipa aceea puterea m-a părăsit și m-am prăbușit pe brațul stâng, cu fața spre covor. Nu voi vorbi aici despre toată această experiență, pentru că am făcut-o deja în alte publicații. Vreau numai să asigur pe fiecare că aceste cuvinte ale mărturiei mele sunt la fel de adevărate ca și cuvintele apostolului Pavel atunci când vorbește în Fapte despre chemarea lui. Eu am ascultat și am fost credincios chemării cerești, predicând Cuvântul lui Dumnezeu numai așa cum este scris. Desigur, prin harul lui Dumnezeu, totul mi-a fost descoperit prin Duhul Sfânt. Eu am crescut din punct de vedere duhovnicesc și am fost condus mai adânc, din descoperire în descoperire, și din lumină în lumină. Am amintit experiența supranaturală doar ca toți să înțeleagă faptul că am o responsabilitate la fel de mare ca aceea a apostolului Pavel. Eu pot spune cum a spus și el: „*Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt*

bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos” (Gal. 1:10). Pentru că pe pământ este atâta înșelătorie, glasul adevărat al Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să se audă în pustiul religios, fără nici un compromis. „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul DOMNULUI rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1 Pet. 1:24-25). Noi trăim încă în timpul harului. Îndreptarea mai este încă posibilă.

În final, vreau să spun că semnele timpului arată foarte clar spre apropiata revenire a lui Hristos. Acum are loc strigătul de trezire: *„Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”* DOMNUL nostru drag își va ține Cuvântul și va reveni foarte, foarte curând – așa cum ne așteptăm noi, în timpul nostru. Fie ca toți credincioșii adevărați să spună împreună: *„Maranata!” (DOMNUL nostru vine!) „Amin! Vino, DOAMNE Isuse!”* Harul și pacea lui Dumnezeu să fie cu voi toți, în scumpul Nume al DOMNULUI Isus Hristos. Amin.

Același autor a tratat cele mai importante subiecte ale Sfintei Scripturi. Aceste broșuri sunt publicate în 16 limbi ale lumii și sunt o mare binecuvântare pentru mulți. În Centrul Misionar am publicat și broșuri conținând predici ale lui William Branham care pot fi trimise, la cerere, tuturor celor ce vor să le aibă. Vă putem pune la dispoziție și o listă cu publicațiile disponibile. Veți fi surprinși să vedeți câtă hrană spirituală a pregătit DOMNUL pentru ai Lui. Dacă sunteți interesat, puteți scrie pe adresele de mai jos:

MISSION CENTER
P.O. BOX 100707
47707, KREFELD
GERMANY

E-MAIL: volksmission@gmx.de sau
E.Frank@freie-volksmission.de

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

© AUTOR ȘI PUBLICIST, EWALD FRANK

Martie /Aprilie 2003